DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU
Warszawa, dnia 30 czerwca 1947 r.

Nr 15

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

162

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym.

Art. 1. Celem zapobiegania drożyźnie i wyzyskowi zabrania się żądania lub pobierania w przedsiębiorstwach sprzedaży za towary cen wyższych od kosztu nabycia z doliczeniem zysku brutto, ustalonego dla danego towaru lub grupy towarów, a dla towarów, określonych w art. 5 ust. 5 i 6 — cen wyższych od ustalonych cen maksymalnych.

Art. 2. 1. Nadzór ogólny nad całokształtem działalności władz i urzędów w zakresie wykonywania niniejszej ustawy sprawuje Prezes Rady Ministrów.

2. Czynności, wynikające z tej ustawy, wykonywane będą w ramach ogólnej państwowej polityki cen i według zasad, ustalonych przez Radę Ministrów i jej organy.

Art. 3. 1. Ceny towarów, znajdujących się w przedsiębiorstwach sprzedaży, winny być uwidocznione w cenniku w sposób dostępny dla każdego kupującego, a nadto każdy rodzaj towaru, umieszczony na widoku publicznym, winien mieć ujawnioną cenę sprzedaży.

2. W przedsiębiorstwie sprzedaży nie wolno odmawiać sprzedaży posiadanych towarów, jeżeli nabywca ofiaruje cenę ujawnioną w cenniku, a ilość towaru, jaką nabywca chce kupić, jest uzasadniona w ramach normalnego zapotrzebowania.

Art. 4. 1. Przedsiębiorstwo sprzedaży obowiązane jest posiadać faktury (rachunki) albo inne dowody równoważne, stwierdzające cenę zakupu towarów, sprzedawanych lub posiadanych w przedsiębiorstwie sprzedaży, jak również dowody, stwierdzające wysokość kosztów, związanych z dostawą towarów do miejsca sprzedaży, oraz imię, nazwisko (firmę), adres sprzedawcy.

2. Obowiązek, określony w ust. 1, nie dotyczy zakupu tych wytworów gospodarstwa rolnego, nie przerobionych sposobem przemysłowym, nabywanych bezpośrednio od rolników, co do których za cenę zakupu uważa się cenę targową (art. 5 ust. 2).

3. W handlu hurtowym lub półhurtowym obowiązujące jest wydawanie faktur (rachunków) dla każdej sprzedaży bez względu na jej rozmiar. W handlu detalicznym rachunki winny być wydawane w każdym przypadku na żądanie kupującego.

Art. 5. 1. Przez cenę zakupu rozumie się należycie udokumentowaną cenę, zapłaconą bądź umówioną przez przedsiębiorstwo sprzedaży za nabyte towary. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami może ustalić w drodze rozporządzenia warunki, w których za cenę zakupu uznana będzie ustalona i obowiązująca cena danego wyrobu.

2. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Aprowizacji może w rozporządzeniu ustalić, że za cenę zakupu wytworów gospodarstwa rolnego, nabywanych bezpośrednio od rolników, uważana będzie cena targowa, tj. cena ustalona przez komisję cennikową na podstawie notowań komisji notowań.

3. Przez zysk brutto rozumie się różnicę między ceną sprzedaży towaru a ceną jego zakupu lub kosztem nabycia. Zysk brutto może być wyrażony w procentowym stosunku do kosztów nabycia lub ceny zakupu.

4. Minister Przemysłu i Handlu — po zasięgnięciu opinii organizacyj państwowego przemysłu i handlu, organizacyj spółdzielczych i rolniczych oraz samorządu gospodarczego — ustala dopuszczalną w obrotach handlowych wysokość zysku brutto dla poszczególnych towarów lub grup towarów. Minister Przemysłu i Handlu może przekazać komisjom cennikowym w ramach ich zakresu działania ustalenie — po uprzednim zasięgnięciu opinii wspomnianych wyżej organizacyj — dopuszczalnej wysokości zysku brutto dla określonych towarów.

5. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji może ustalić w drodze rozporządzenia wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, na które mogą być wyznaczone maksymalne ceny sprzedaży hurtowej i detalicznej. Ceny maksymalne ustalane będą na podstawie cen targowych i ustalonej wysokości zysku brutto.

6. Minister Przemysłu i Handlu może w porozumieniu z właściwymi ministrami ustalać maksymalne ceny hurtowe i detaliczne na to-

wary, wytwarzane przez przedsiębiorstwa państwowe lub będące pod zarządem państwowym.

Art. 6. 1. Minister Przemysłu i Handlu powołuje komisje cennikowe przy wojewodach, prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi, prezydentach miast wydzielonych i starostach w drodze zarządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrami: Aprowizacji, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

2. Minister Przemysłu i Handlu może w tymże trybie przekazać swe uprawnienia, wynikające z ust. 1 niniejszego artykułu, wojewodom.

Art. 7. 1. Komisje cennikowe ustalają i ogłaszają:

a) ceny maksymalne na artykuły spożywcze pierwszej potrzeby (art. 5 ust. 5);

b) wysokość zysku brutto w przypadku przekazania im uprawnień, wymienionych w art. 5 ust. 4.

2. Komisje cennikowe ogłaszają ponadto ceny maksymalne, określone w art. 5 ust. 6.

Art. 8. 1. Komisje notowań, powoływane przez prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi, starostów i prezydentów miast wydzielonych dokonywają notowań cen rynku wewnętrznego.

2. Okresowe wyniki tych notowań komisje notowań z urzędu przesyłają właściwym terytorialnie komisjom cennikowym.

Art. 9. Rozporządzenie Rady Ministrów określi szczegółowy zakres działania komisyj cennikowych oraz komisyj notowań, ich organizację, skład, wynagradzanie członków, tryb podejmowania uchwał oraz ustalania i ogłaszania cen, jak również zakres i sposób wykonywania nadzoru nad komisjami cennikowymi i notowań (art. 11).

Art. 10. 1. Państwowe organizacje gospodarcze, organizacje spółdzielcze, samorząd gospodarczy oraz wszelkiego rodzaju zrzeszenia przemysłowe, handlowe i rzemieślnicze obowiązane są na żądanie komisji notowań lub komisji cennikowej udzielać wszelkich informacji i wyjaśnień w sprawach, związanych z kształtowaniem się cen w obrocie wewnętrznym.

2. Na żądanie komisji notowań władze administracji ogólnej obowiązane są dostarczyć wskazane materiały, jak również zasięgnąć potrzebnych informacji.

Art. 11. 1. Nadzór nad działalnością komisyj cennikowych, powoływanych przy starostach i prezydentach miast wydzielonych, sprawują właściwe terytorialnie komisje cennikowe przy wojewodach.

2. Nadzór nad działalnością komisyj cennikowych przy wojewodach i prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz nadzór nad działalnością komisyj notowań sprawują właściwe wojewódzkie władze przemysłowe.

Art.12. 1. Kontrola przestrzegania przepisów, zawartych w art. 1, 3 i 4, jest wykonywana przez władze administracji ogólnej i skarbowej, władze sądowe oraz organy Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, jak również organy społecznych komisyj kontroli cen, powoływane przez właściwe terenowo rady narodowe spośród przedstawicieli związków zawodowych, Związku Samopomocy Chłopskiej, samorządu gospodarczego, Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. i innych organizacyj społecznych.

2. Rada Państwa określi szczegółowo skład, sposób powoływania społecznych komisyj kontroli cen, zakres uprawnień tych komisyj, odpowiedzialność ich członków i sposób wykonywania kontroli.

Art. 13. Dla wykonywania kontroli służy organom, wskazanym w art. 12, prawo wstępu do przedsiębiorstw sprzedaży i przynależnych do nich pomieszczeń, sprawdzania zapasów towarowych, ksiąg handlowych i zapisków oraz posiadanych faktur (rachunków), jak również wszelkich innych dowodów rachunkowych oraz żądania wszelkich wyjaśnień, dotyczących dokonywanych transakcyj.

Art. 14. 1. Kto wykracza przeciwko przepisom art. 1 lub 3 ust. 2, albo dopuszcza się nieuczciwych czynności lub zaniechań, mogących wywołać zwyżkę cen wszelkiego rodzaju towarów, a w szczególności, kto bierze udział w handlu łańcuszkowym albo kto dla osiągnięcia nadmiernego zysku skupuje, gromadzi lub ukrywa towary — podlega karze więzienia do lat pięciu i grzywnie do 5.000.000 złotych lub jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto prowadząc przedsiębiorstwo sprzedaży lub sprawując nad nim nadzór dopuszcza do popełnienia przestępstw określonych w art. 1 i 3 ust. 2.

3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze aresztu do jednego roku i grzywnie do 500.000 złotych lub jednej z tych kar.

Art. 15. Kto wykracza przeciwko przepisom art. 3 ust. 1 albo art. 4 ust.1 lub 3 podlega karze aresztu do jednego roku lub grzywnie do 500.000 złotych albo obu tym karom łącznie.

Art. 16. Za uiszczenie grzywny, orzeczonej w stosunku do osoby, działającej w imieniu lub na rzecz osoby prawnej, odpowiada całym swym majątkiem osoba prawna solidarnie ze skazanym.

Art. 17. 1. W przypadkach przestępstw, określonych w art. 14:

A. Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą:

a) wydać postanowienie o zabezpieczeniu grożącej oskarżonemu kary grzywny przez opis i zajęcie majątku oraz zarządzenie o tymczasowym zamknięciu przedsiębiorstwa,

b) sprzedać na rachunek oskarżonego po cenach obowiązujących towary, stanowiące przedmiot przestępstwa, lub towary, ulegające szybkiemu zepsuciu,

c) wymierzyć grzywnę, przewidzianą w niniejszej ustawie.

B. Ponadto Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym może:

a) skierować sprawcę przestępstwa do pracy przymusowej, zgodnie z art. 10[1] dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302) w brzmieniu dekretu z dnia 14 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149),

b) orzec przepadek towarów, których przestępstwo dotyczy,

c) orzec przepadek urządzeń przedsiębiorstwa, stanowiących własność oskarżonego,

d) orzec zamknięcie przedsiębiorstwa, pozbawienie uprawnień handlowych i przemysłowych oraz prawa do zajmowania lokalu handlowego,

e) skierować sprawę z aktem oskarżenia do sądu, który orzeka w trybie postępowania doraźnego.

2. W przypadku stwierdzenia przestępstw, określonych w art. 15, Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą:

a) wydać postanowienie o zabezpieczeniu grożącej oskarżonemu kary grzywny przez opis i zajęcie majątku,

b) wymierzyć grzywnę, przewidzianą w ustawie niniejszej.

Ponadto Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym może skierować sprawcę przestępstwa do pracy przymusowej zgodnie z art. 10[1] dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. na okres czasu, nie przekraczający jednego roku.

3. Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą wydać zarządzenie, przewidziane w art. 18 ust. 2, co do ogłoszenia treści skazującego postanowienia.

4. W razie nieściągalności grzywny Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym na wniosek Biura Wykonawczego lub delegatury zamieni według swego uznania karę grzywny na obóz pracy na okres nie przekraczający lat dwóch niezależnie od orzeczonego już ewentualnie skierowania sprawcy do obozu pracy.

5. Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym może uchylić lub zmienić w trybie nadzoru postanowienia Biura Wykonawczego i delegatur Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, wydane na zasadzie niniejszego artykułu.

Art. 18. 1. Prokurator w toku dochodzenia może wydać zarządzenia, przewidziane w art. 17 ust. 1, A. a) i b).

2. W razie skazania za przestępstwo, przewidziane w art. 14, sąd stosuje kary dodatkowe, przewidziane w art. 17 ust. 1, B. c) i d). Ponadto sąd może zarządzić ogłoszenie sentencji wyroku na drzwiach wejściowych do przedsiębiorstwa sprzedaży, w którym przestępstwo zostało popełnione, i ogłoszenie wyroku skazującego w piśmie codziennym na koszt skazanego.

3. W przypadku, gdy przestępstwo dotyczyło artykułów, objętych wykazem, przewidzianym w art. 5 ust. 5, wymierza się obok kary pozbawienia wolności karę dodatkową, przewidzianą w ustępie poprzedzającym.

Art. 19. Rozporządzenia Rady Ministrów mogą poddać działaniu niniejszej ustawy wynagro-

dzenia za wartość pracy i za wydatki, które mogą pobierać przyjmujący zamówienia przy umowie o dzieło lub przyjmujący zlecenia (świadczenia usług), jako też wytwórcy i przetwórcy przy sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby własnego wyrobu.

Art. 20. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49) w brzmieniu ustalonym dekretem z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63).

Art. 21. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i zainteresowanym ministrom.

Art. 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

Minister Aprowizacji:

Włodzimierz Lechowicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43, poz. 218).

162

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

Art. 1. Celem stworzenia należytej organizacji handlu i uchronienia kupiectwa przed nieuczciwą konkurencję Minister Przemysłu i Handlu może uzależnić zawodowe wykonywanie wszystkich lub niektórych zarobkowych czynności handlowych albo prowadzenie przedsiębiorstw handlowych od uprzedniego zezwolenia władz przemysłowych.

Art. 2. 1. Minister Przemysłu i Handlu — po zasięgnięciu opinii naczelnych organizacyj samorządu gospodarczego i naczelnych zrzeszeń kupieckich — ustali w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w drodze rozporządzenia właściwość władz przemysłowych oraz tryb i warunki udzielania zezwoleń, przewidzianych w art. 1.

2. Przed udzieleniem zezwolenia na zawodowe wykonywanie czynności handlowych albo na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego władza przemysłowa winna zasięgnąć opinii właściwych branżowo zrzeszeń kupieckich.

Art. 3. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu określi wysokość oraz termin wnoszenia opłat za zezwolenia, przewidziane w art. 1.

Art. 4. Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają dalej idących ograniczej na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych lub usługowych albo zawodowe wykonywanie czynności handlowych, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami oraz z innych przepisów.

Art. 5. Przepisy niniejszej ustawy nie dotyczą przedsiębiorstw państwowych, spółdzielczych oraz samorządowych.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu, Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Administracji Publicznej i Ministrowi Ziem Odzyskanych.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43, poz. 220).

164

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o ulgach inwestycyjnych.

Art. 1. Celem skierowania kapitałów prywatnych do wzięcia udziału w gospodarczej odbudowie kraju udziela się ulg inwestycyjnych na zasadach, określonych w niniejszej ustawie.

Art. 2. 1. Sumy wydatkowane na inwestycje, określone w art. 3:

1) nie podlegają dochodzeniu przez władze skarbowe co do ich pochodzenia,

2) zwalnia się od podatku, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), jeżeli nie zostały opodatkowane tym podatkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,

3) zwalnia się od podatku dochodowego, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99), jeżeli nie zostały opodatkowane tym podatkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy; przepis ten nie dotyczy jednak sum, pochodzących z dochodów, osiąganych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Sumy, określone w ust. 1, mogą być wydatkowane zarówno z zasobów w walucie kra-

jowej jak i w walutach obcych, a także w należnościach lub innych wartościach, posiadanych w kraju lub zagranicą.

Art. 3. Za inwestycje w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się:

1) odbudowę, przebudowę lub budowę nieruchomości,

2) założenie nowego przedsiębiorstwa na terenach Ziem Odzyskanych,

3) nabycie lub wydzierżawienie nieruchomości mieszkalnych, przemysłowych oraz przedsiębiorstw przemysłowych wszelkiego rodzaju, dokonane na zasadzie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389).

4) uwidocznione w księgach powiększenie kapitału zakładowego lub obrotowego przedsiębiorstw, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy,

5) założenie innych przedsiębiorstw, które określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu,

6) przywóz towarów z zagranicy na podstawie otrzymanych zezwoleń przywozowych, stwierdzających, iż przywóz podlega przepisom niniejszej ustawy.

Art. 4. 1. Ulgi, określone w art. 2, stosuje się do inwestycji, wymienionych w art. 3 pkt 4, jeżeli zostaną dokonane i zgłoszone właściwemu urzędowi skarbowemu w terminie do dnia 31 sierpnia 1947 r., a do pozostałych inwestycyj, jeżeli zostaną dokonane i zgłoszone w terminie do dnia 31 grudnia 1947 r.

2. Jeżeli całkowite zużycie sum nie może nastąpić na cele określone w art. 3 pkt. 1), 2), 3), 5) i 6) w terminie do dnia 31 grudnia 1947 r., inwestycje będą korzystały z ulgi, jeżeli całkowita suma tych inwestycji zostanie w powyższym terminie zgłoszona właściwemu urzędowi skarbowemu, a zużyta do dnia 30 czerwca 1948 r.; termin ten może być przedłużony rozporządzeniem Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu i Odbudowy.

Art. 5. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Odbudowy.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43, poz. 221).

165

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o ratyfikacji konwencji pomiędzy Polską a Francją w sprawie wypłaty zaopatrzeń z tytułu śmierci i inwalidztwa ofiarom wojny 1939 — 1945, podpisanej w Paryżu dnia 11 lutego 1947 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji konwencji pomiędzy Polską a Francją w sprawie wypłaty zaopatrzeń z tytułu śmierci i inwalidztwa ofiarom wojny 1939 — 1945, podpisanej w Paryżu dnia 11 lutego 1947 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej konwencji — Ministrowi Spraw Zagranicznych, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43, poz. 223).

166

USTAWA

z dnia 3 czerwca 1947 r.

o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

Art. 1. 1. Wojewodowie powołają pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego, a to pełnomocnika wojewódzkiego oraz pełnomocników przy każdym staroście powiatowym i w razie potrzeby przy każdym prezydencie miasta wydzielonego.

2. Przepis ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie do prezydentów miast Warszawy i Łodzi.

Art. 2. Powiatowi pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przy starostach i prezydentach miast wydzielonych podlegają właściwym terenowo wojewódzkim pełnomocnikom rządowym przy wojewodach.

Art. 3. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego są odpowiedzialni za właściwy wymiar i terminowy pobór podatku gruntowego w terytorialnym zakresie swego działania.

Art. 4. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego współdziałają z właściwymi izbami i urzędami skarbowymi.

Art. 5. Pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego oraz działającym w porozumieniu z nimi władzom skarbowym służy prawo kontroli we władzach związków samorządu terytorialnego wszelkich materiałów w zakresie akcji wymiarowej i poborowej podatku gruntowego. Władze związków samorządu terytorialnego obowiązane są nadto udzielać pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego oraz działającym w porozumieniu z nimi władzom skarbowym wszelkich wyjaśnień oraz dostarczać na żądanie w zakreślonym terminie danych statystycznych o postępach akcji wymiaru i poboru podatku gruntowego.

Art. 6. Władze skarbowe podają do wiadomości właściwych pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego wyniki kontroli oraz stwierdzone uchybienia.

Art. 7. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego obowiązani są w razie stwierdzenia uchybień wydać bezzwłocznie stosowne zarządzenia i podać je do wiadomości władzy skarbowej.

Art. 8. Pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego służy prawo powoływania poborców społecznych przede wszystkim spośród członków rad narodowych oraz organizacji społecznych, działających w środowisku wiejskim.

Art. 9. 1. Pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego w porozumieniu z naczelnikiem urzędu skarbowego może zlecić przełożonemu gminy przyznanie osobom, zatrudnionym przy wymiarze i poborze podatku gruntowego, specjalnych premii. Minister Skarbu może z ogólnych wpływów podatku gruntowego przeznaczyć sumy w wysokości do 3% ogólnych wpływów tego podatku na wydatki, związane ze specjalnymi premiami, w szczególności zaś na zwrot kosztów podróży i diet poborców społecznych.

2. Podstawę podziału wpływu podatku gruntowego między władze uprawnione w myśl dek-

retu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) — stanowi suma wpływów zmniejszona o 3%, wymienione w ustępie poprzedzającym.

Art. 10. Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Aprowizacji ustali sposób i tryb powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakres ich działania oraz sposób wynagrodzenia.

Art. 11. 1. Rada Ministrów może uchwalić obowiązek całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach na obszarze całego Państwa lub w jego częściach dla wszystkich gospodarstw lub niektórych tylko kategorii.

2. W przypadku, określonym w ust. 1, podatek pobiera się bez przeliczenia na równowartość w złotych.

Art. 12. W razie ustawowego nałożenia obowiązku całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach zostanie powołany główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego podległy Ministrowi Aprowizacji. W tym przypadku pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przy wojewodach, prezydentach miast wydzielonych i starostach mianowani będą na wniosek głównego pełnomocnika rządowego i podlegać będą terenowo właściwym wojewodom (wydziałom aprowizacji) — w tym zakresie ich działania, który dotyczyć będzie wymiaru, poboru, gromadzenia i magazynowania ziemiopłodów.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Aprowizacji i Skarbu.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą do dnia 30 czerwca 1948 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

Minister Aprowizacji:

Włodzimierz Lechowicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43. poz. 224).

167

USTAWA

z dnia 3 czerwca 1947 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do zaciągania pożyczek zagranicznych do wysokości dwustu pięćdziesięciu milionów dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągania pożyczek zagranicznych do łącznej wysokości bądź równowartości 250.000.000 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki na cele odbudowy gospodarczej.

Art. 2. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalenia warunków i sposobu spłaty pożyczek, wymienionych w art. 1, do podpisywania umów pożyczkowych oraz do wystawienia obligacyj i innych tytułów dłużnych, jakie okażą się potrzebne dla realizacji pożyczek.

2. Podpisanie umów pożyczkowych i tytułów dłużnych, wymienionych w ust. 1, może Minister Skarbu zlecić osobie, którą w każdym poszczególnym przypadku do tego upoważni.

3. Warunki i sposób spłaty pożyczek (ust. 1) wymagają zatwierdzenia przez Radę Ministrów.

Art.3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 9 kwietnia 1945 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43, poz. 225).

168

USTAWA

z dnia 3 czerwca 1947 r.

o zmianie ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim.

Art. 1. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 30, poz. 181 oraz z 1947 r. Nr 21, poz. 83) wprowadza się zmianę następującą:

w art. 2 ust. (1) dodaje się punkt „f" o brzmieniu:

„f) w wojskowych formacjach antyfaszystowskich, biorących udział w wojnie domowej w Hiszpanii w latach 1936—1939, oraz w jugosłowiańskich oddziałach partyzanckich marszałka Tito, jeżeli osoby te posiadają obywatelstwo polskie".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Kazimierz Rusinek

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 13 czerwca 1947 r. Nr 43, poz. 226).

169

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1947 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665) — zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie prze-

niesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 16 otrzymuje brzmienie:
„Diety wynoszą dziennie 450 zł. Przy podróżach do m. st. Warszawy, do m. Gdańska i pow. gdańskiego, do m. Gdyni lub pow. morskiego oraz na teren Ziem Odzyskanych z wyjątkiem pow. gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego diety wynoszą 500 zł dziennie."

2) § 39 b. otrzymuje brzmienie:
„O ile funkcjonariusz państwowy z braku miejsca nie mógł korzystać i nie korzystał z noclegów służbowych w domu noclegowym, przysługuje mu zwrot kosztów noclegu w wysokości rzeczywiście poniesionej. Fakt niemożności korzystania z noclegów w służbowym domu noclegowym powinien być uwidoczniony w postaci adnotacji służbowej na delegacji".

3) § 39 d. otrzymuje brzmienie:
„W przypadku nieprzedłożenia rachunku funkcjonariuszowi państwowemu służy prawo tylko do ryczałtu w wysokości zł 100 za każdą noc spędzoną w miejscowości, będącej celem podróży służbowej lub delegacji, albo w innej miejscowości w warunkach określonych w § 39 a. ust. 2".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi RadyMinistrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz U. R. P. z dnia 9 czerwca 1947 r. Nr 42, poz. 208)

170

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 maja 1947 r.

o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w punktach oraz do zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w kwotach złotowych, według stawek ustalonych w przepisach uposażeniowych na dzień 1 lutego 1934 r., ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany w następującej wysokości:

a) przy uposażeniu emerytalnym, nie przekraczającym 200 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota uposażenia emerytalnego wraz z dodatkiem wynosiła 2.000 zł miesięcznie;

b) przy uposażeniu emerytalnym wynoszącym:

ponad 200 zł	do	400 zł	miesięcznie	w	kwocie	2.000 zł	miesięcznie
„ 400 „	„	500 „	„	„	„	2.500 „	„
„ 500 „	„	650 „	„	„	„	3.000 „	„
„ 650 „	„	1.000 „	„	„	„	3.200 „	„
powyżej 1.000 zł			„	„	„	3.600 „	„

c) przy pensji wdowiej, nie przekraczającej 100 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota pensji wdowiej wraz z dodatkiem wynosiła 1.400 zł miesięcznie;

d) przy pensji wdowiej wynoszącej:

ponad 100 zł	do	200 zł miesięcznie	w kwocie	1.400 zł miesięcznie
„ 200 „	„	250 „ „	„ „	1.500 „ „
„ 250 „	„	350 „ „	„ „	1.700 „ „
„ 350 „	„	500 „ „	„ „	1.800 „ „
powyżej 500 „		„	„ „	2.200 „ „

e) przy pensji sierocej, wynoszącej ¼ pensji wdowiej — w kwocie 700 zł miesięcznie dla każdej sieroty;

f) przy pensji sierocej, wynoszącej ½ pensji wdowiej — w kwocie 900 zł miesięcznie dla każdej sieroty;

g) przy pensji sierocej, wynoszącej ⅔ pensji wdowiej — w kwocie 1.200 zł miesięcznie.

§ 2. Do zaopatrzeń emerytalnych, wymierzonych przy uwzględnieniu zmian, wprowadzonych w kwotach uposażeń służbowych po dniu 30 września 1945 r. — o ile zaopatrzenia te miałyby wynosić mniej aniżeli:

a) dla emeryta . . . . 2.000 zł miesięcznie
b) dla wdowy . . . . 1.400 „ „
c) dla sieroty, pobierającej pensję w wysokości ¼ pensji wdowiej . . . . 725 „ „
d) dla sieroty, pobierającej pensję w wysokości ½ pensji wdowiej . . . . 950 „ „
e) dla sieroty, pobierającej pensję w wysokości ⅔ pensji wdowiej . . . . 1.250 „ „

— ustanawia się dodatek przejściowy w kwocie, która uzupełnia odpowiednio zaopatrzenie do wysokości, określonej pod lit. a) do e).

§ 3. Niezależnie od norm, przewidzianych w §§ 1 i 2, emeryt otrzymuje tytułem dodatku przejściowego kwotę 500 zł miesięcznie na każde dziecko pozostające na jego utrzymaniu.

Za dzieci w rozumieniu ust. 1 uważa się dzieci z małżeństwa, przysposobione, dzieci pozamałżeńskie oraz pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 24 roku życia.

§ 4. Do zaopatrzeń, przyznanych na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu, nie opartym na innych tytułach prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 2, poz. 12, z 1930 r. Nr. 17, poz. 122 i z 1932 r. Nr 109, poz. 898), stosuje się odpowiednio przepisy §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia z tą zmianą, że sieroty otrzymują zawsze dodatek uzupełniający ich zaopatrzenie do kwoty 1.200 zł miesięcznie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1947 r. Z dniem 31 marca 1947r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1947 r. o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 31).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 czerwca 1947 r. Nr 41. poz. 201).

171

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 maja 1947 r.

o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych pracowników Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Solnego i Polskiego Monopolu Loteryjnego.

Na podstawie art 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) i art. 18 ustawy

z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do zaopatrzeń emerytalnych, pensyj wdowich i sierocych, wypłacanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego“, Państwowego Monopolu Spirytusowego“, Polskiego Monopolu Solnego“ i Polskiego Monopolu Loteryjnego“ (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 228) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 195), z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 459), z dnia 28 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 8) i z dnia 28 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 368) i wymierzonych do dnia 30 kwietnia 1946 r., ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany w następującej wysokości:

1) w okresie od dnia 1 września 1946 r. do dnia 31 marca 1947 r.:

a) przy zaopatrzeniu emerytalnym, nie przekraczającym 200 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota zaopatrzenia emerytalnego i dodatku wynosiła 1.200 zł miesięcznie,

b) przy zaopatrzeniu emerytalnym, wynoszącym ponad 200 zł miesięcznie — w kwocie 1.000 zł miesięcznie,

c) przy pensji wdowiej, nie przekraczającej 100 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota pensji wdowiej i dodatku wynosiła 800 zł miesięcznie,

d) przy pensji wdowiej, wynoszącej ponad 100 zł miesięcznie — w kwocie 700 zł miesięcznie,

e) przy pensji sierocej, wynoszącej ¼ pensji wdowiej — w kwocie 300 zł miesięcznie dla każdej sieroty,

f) przy pensji sierocej, wynoszącej ½ pensji wdowiej — w kwocie 400 zł dla każdej sieroty,

g) przy pensji sierocej, wynoszącej ⅔ pensji wdowiej — w kwocie 600 zł miesięcznie;

2) w okresie od dnia 1 kwietnia 1947 r.:

a) przy uposażeniu emerytalnym, nie przekraczającym 200 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota uposażenia emerytalnego wraz z dodatkiem wynosiła 2.000 zł miesięcznie,

b) przy uposażeniu emerytalnym wynoszącym:

ponad	200 zł	do	400 zł	miesięcznie	— w	kwocie	2.000	zł	miesięcznie
„	400 „	„	500 „	„	„	„	2.500	„	„
„	500 „	„	650 „	„	„	„	3.000	„	„
„	650 „	„	1.000 „	„	„	„	3.200	„	„
powyżej	1.000 „			„	„	„	3.600	„	„

c) przy pensji wdowiej, nie przekraczającej 100 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota pensji wdowiej wraz z dodatkiem wynosiła 1.400 zł miesięcznie,

d) przy pensji wdowiej wynoszącej:

ponad	100 zł	do	200 zł	miesięcznie	— w	kwocie	1.400	zł	miesięcznie
„	200 „	„	250 „	„	„	„	1.500	„	„
„	250 „	„	350 „	„	„	„	1.700	„	„
„	350 „	„	500 „	„	„	„	1.800	„	„
powyżej	500 „			„	„	„	2.200	„	„

e) przy pensji sierocej, wynoszącej ¼ pensji wdowiej — w kwocie 700 zł miesięcznie dla każdej sieroty,

f) przy pensji sierocej, wynoszącej ½ pensji wdowiej — w kwocie 900 zł miesięcznie dla każdej sieroty,

g) przy pensji sierocej, wynoszącej ⅔ pensji wdowiej — w kwocie 1.200 zł miesięcznie.

§ 2. Do zaopatrzeń emerytalnych, wymierzonych od dnia 1 maja 1946 r., ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany w następującej wysokości:

1) w okresie od dnia 1 września 1946 r. do dnia 31 marca 1947 r., jeżeli zaopatrzenia te miałyby wynosić mniej, aniżeli:

a) dla emeryta 1.200 zł miesięcznie,

b) dla wdowy 800 zł miesięcznie,

c) dla sieroty pobierającej pensję w wysokości ¼ pensji wdowiej — 325 zł miesięcznie,

d) dla sieroty pobierającej pensję w wysokości ½ pensji wdowiej — 450 zł miesięcznie,

e) dla sieroty pobierającej pensję w wysokości ⅔ pensji wdowiej — 700 zł miesięcznie,

— w kwocie, która uzupełnia odpowiednio zaopatrzenie do wysokości, określonej pod lit. a) do e);

2) w okresie od dnia 1 kwietnia 1947 r., jeżeli zaopatrzenia te miałyby wynosić mniej, aniżeli:

a) dla emeryta 2.000 zł miesięcznie,

b) dla wdowy 1.400 zł miesięcznie,

c) dla sieroty pobierającej pensję w wysokości ¼ pensji wdowiej — 725 zł miesięcznie,

d) dla sieroty pobierającej pensję w wysokości ½ pensji wdowiej — 950 zł miesięcznie,

e) dla sieroty pobierającej pensję w wysokości ⅔ pensji wdowiej — 1.250 zł miesięcznie,

— w kwocie, która uzupełnia odpowiednio zaopatrzenie do wysokości określonej pod lit. a) do e).

§ 3. Niezależnie od norm, przewidzianych w § 1 pkt 2 i w § 2 pkt 2, emeryt otrzymuje, począwszy od 1 kwietnia 1947 r., tytułem dodatku przejściowego kwotę 500 zł miesięcznie na każde dziecko pozostające na jego utrzymaniu.

Za dziecko w rozumieniu ust. 1 uważa się dzieci z małżeństwa, przysposobione, dzieci pozamałżeńskie oraz pasierbów do 18 roku życia, a jeśli kształcą się w szkołach średnich, wyższych i zawodowych — do 24 roku życia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1946 r.

Z dniem 31 sierpnia 1946 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 października 1945 r. o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego", „Polskiego Monopolu Solnego" i „Polskiego Monopolu Loteryjnego" (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 275).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 czerwca 1947 r. Nr 41, poz. 202).

172

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Skarbu, Zdrowia, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. w sprawie badania mięsa wprowadzonego (przywożonego) z zagranicy.

Na podstawie art. 22, 27 — 29 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454 i z 1938 r. Nr 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. w sprawie badania mięsa wprowadzonego (przywożonego) z zagranicy (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 54, poz. 443 i z 1934 r. Nr 110, poz. 988) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 5 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do wprowadzenia mięsa z zagranicy wyznacza się następujące stacje wejściowe:

1. Gdańsk,
2. Gdynia,
3. Elbląg,
4. Szczecin Port,
5. Szczecin - Gumience,
6. Kołobrzeg,
7. Kostrzyń,
8. Rzepin,
9. Zgorzelec,

10. Zebrzydowice,
11. Cieszyn,
12. Przemyśl,
13. Chełm Lubelski,
14. Terespol,
15. Kuźnica Grodzieńska,
16. Korsze".

2) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Do przeprowadzenia badania mięsa wprowadzonego z zagranicy wyznacza się jako stacje badania następujące rzeźnie:

1. Rzeźnia Miejska w Katowicach,
2. „ „ „ Bytomiu,
3. „ „ „ Wrocławiu,
4. „ „ „ Krakowie,
5. „ „ „ Szczecinie,
6. „ „ „ Gdańsku,
7. „ „ „ Gdyni,
8. „ „ „ Poznaniu,
9. „ „ „ Warszawie,
10. „ „ „ Łodzi,
11. „ „ „ Lublinie,
12. „ „ „ Olsztynie".

3) W załączniku Nr 2 powołanego rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. — taryfa opłat za badanie mięsa wprowadzonego z zagranicy —

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Opłaty za urzędowe badanie mięsa wprowadzonego z zagranicy wynoszą:

1) od każdej sztuki mięsa wymienionego w pkt 1 — 6 § 1 rozporządzenia:

a) bydła rogatego — 120 zł

b) świni — 80 „

c) cielęcia (do 50 kg wagi) — 40 „

d) owcy i kozy — 20 „

2) od każdego kilograma wymienionego w pkt 7 —11 § 1 rozporządzenia:

a) mięsa solonego, peklowanego itp. 80 gr

b) słoniny 40 „

c) jelit 100 „

Przy ustalaniu wagi mięsa należy stosować zasady obowiązujące w postępowaniu celnym. Każdy rozpoczęty kilogram liczy się za cały. Rozpoczęte dziesiątki groszy zaokrągla się wzwyż do 1 złotego.

Opłaty za badanie mięsa, wymienionego w pkt 2 paragrafu niniejszego, będą pobierane od całej przesyłki bez względu na to, czy badaniu poddano każdy kawałek mięsa lub pakunek, czy też stosowano badanie na wyrywkę. Bez względu na ilość pakunków opłata od całej jednolitej przesyłki nie może wynosić mniej niż 20 złotych",

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Oprócz opłat, ustalonych w § 1 załącznika niniejszego, pobierane będą opłaty za przeprowadzenie szczegółowych badań.

Opłaty te wynoszą:

1) za badanie co do włośni:

a) od każdej sztuki świń — 30 zł

b) od każdego kawałka mięsa (szynki, łopatki, polędwicy itp.) — 20 „

c) od każdego kawałka słoniny — 20 „

2) za badanie każdego kawałka mięsa pod względem dostatecznego solenia, peklowania oraz co do rozkładu gnilnego — 20 zł,

3) za każde badanie bakteriologiczne — 200 zł,

4) za badanie biologiczne każdego kawałka mięsa lub każdego pakunku — 400 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 czerwca 1947 r. Nr 41, poz 205).

173

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 maja 1947 r.

o ustaleniu kosztu własnego, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 14, 23, 41, 42 i 60 ust. 4 p.c. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 63, poz. 586, z 1933 r. Nr 84, poz. 615, z 1934 r. Nr 96, poz. 863, Nr 110, poz. 976, z 1935 r. Nr 96, poz. 599, z 1938 r. Nr 21, poz. 168, z 1944 r. Nr 9, poz. 45, Nr 12, poz. 65, z 1945 r. Nr 12, poz. 67, Nr 31, poz. 185, Nr 34, poz. 206, z 1946 r. Nr 64, poz. 355 i z 1947 r. Nr 29, poz. 122) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Opłatę monopolową od 1 litra spirytusu 100° na cele konsumcyjne, wyrobionego w kraju, ustala się w wysokości — zł 800.

2. Dodatek do ustalonej w ust. 1 opłaty, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r., ustala się w wysokości — zł 200.

3. Opłatę monopolową od spirytusu, sprowadzonego z zagranicy do celów wyszczególnionych w § 2 niniejszego rozporządzenia, oraz od spirytusu zawartego w wyrobach wymienionych w § 2, sprowadzonych z zagranicy, ustala się za 1 litr 100° w wysokości — zł 1.000.

§ 2. 1. Cenę sprzedażną spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych i esencyj, do konserwacji napojów winnych i soków oraz wszelkich artykułów spożywczych, wydanego do naczyń odbiorcy w składnicy wskazanej przez Państwowy Monopol Spirytusowy, ustala się za 1 litr 100° w wysokości — zł 1.200.

2. W cenie tej mieści się koszt własny spirytusu oczyszczonego na cele konsumcyjne w wysokości zł 200 za 1 litr spirytusu 100°, ustalony łącznie z kosztem oczyszczania spirytusu, wynoszącym wraz z kosztami transportu, stratami drogowymi, magazynowymi i aparatowymi, premiami oraz kosztami administracji zł 25 od 1 litra 100°.

§ 3. Do ceny ustalonej w § 2 niniejszego rozporządzenia dolicza się za spirytus podwójnie oczyszczony od 1 litra 100° zł 25.

§ 4. 1. Detaliczne ceny sprzedażne wyrobów monopolowych konsumcyjnych łącznie z butelką ustala się, jak następuje:

Rodzaj wyrobów	1.—l	0,7 l	0,5 l	0,35 l	0,25 l
	złotych				
a) wódki czyste					
zwykła					
mocy 40°	500.—	370.—	260.—	190.—	140.—
„ 45°	550.—	—	280.—	—	150.—
wyborowa					
mocy 40°	600.—	—	310.—	—	160.—
„ 45°	700.—	—	360.—	—	190.—
specjalne:					
„Perła" mocy 40°	500.—	—	260.—	—	140.—
„Kryształ" mocy 45°	750.—	—	380.—	—	200.—
b) spirytus do celów domowo-leczniczych					
mocy 95°	1250.—	—	640.—	—	330.—
spirytus wyborowy specjalnej produkcji					
mocy 95°	1400.—	—	720.—	—	370.—

2. Wymienione w ust. 1 wyroby Państwowego Monopolu Spirytusowego będą sprzedawane w miarę posiadanych zapasów.

§ 5. Zapasy wódek czystych oraz spirytusu butelkowanego do celów domowo-leczniczych i spirytusu butelkowanego wyborowego specjalnej produkcji, jakie w dniu 1 czerwca 1947 r. znajdować się będą we wszystkich zakładach sprzedaży takich wyrobów (hurtownie, detaliczne zakłady sprzedaży w naczyniach zamkniętych oraz z prawem wyszynku), podlegają dodatkowej opłacie w wysokości różnicy pomiędzy cenami detalicznymi ustalonymi w rozpo-

rządzeniu Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 33) a cenami detalicznymi ustalonymi w rozporządzeniu niniejszym z uwzględnieniem przysługującego od tych cen rabatu sprzedawcy. Dodatkowej opłacie podlegają również przesyłki wódek czystych oraz spirytusu butelkowanego wysłane do wymienionych wyżej zakładów sprzedaży przed dniem 1 czerwca 1947 r. i w tym dniu lub po tym terminie otrzymane przez odbiorcę.

§ 6. Przedsiębiorcy hurtowni oraz zakładów detalicznej sprzedaży z wyjątkiem Państwowego Monopolu Spirytusowego obowiązani są złożyć właściwemu rejonowi kontroli akcyzowej zgłoszenia w dwóch egzemplarzach o zapasach spirytusu butelkowanego oraz wódek czystych, posiadanych w dniu 1 czerwca 1947 r. Odbiorcy przesyłek wysłanych przed dniem 1 czerwca 1947 r., a odebranych po tym terminie, są obowiązani zgłosić je właściwemu rejonowi kontroli akcyzowej w przeciągu 2 dni po odbiorze. Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości, rodzaju i mocy wódek czystych i spirytusu butelkowanego, imię, nazwisko i adres właściciela oraz miejsce przechowywania zapasów.

§ 7. 1. Urzędnicy kontroli akcyzowej obowiązani są niezwłocznie przystąpić do sprawdzania zapasów spirytusu butelkowanego i wódek czystych w przedsiębiorstwach handlowych wymienionych w § 5, nie oczekując nadesłania zgłoszenia.

2. O przesyłkach spirytusu i wódek czystych wysłanych przed dniem 1 czerwca 1947 r., a które mogą być otrzymane po tym terminie, miejscowa kontrola akcyzowa winna niezwłocznie zawiadomić kontrolę akcyzową miejsca odbioru.

3. Wszelkie czynności związane ze składaniem zgłoszeń i sprawdzaniem zapasów winny być zakończone najpóźniej w ciągu 10 dni od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Na obydwu egzemplarzach sprawdzonego zgłoszenia urzędnik kontroli akcyzowej winien wpisać przypadającą kwotę dodatkowej opłaty. Jeden egzemplarz zgłoszenia należy pozostawić przedsiębiorcy, który obowiązany będzie wpłacić dodatkową opłatę do P. K. O. na konto Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego Nr I-500 do dnia 30 czerwca 1947 r., pokwitowanie zaś okazać właściwemu urzędowi akcyzowemu w celu odnotowania na drugim egzemplarzu zgłoszenia.

§ 9. Urząd akcyzowy może na prośbę obowiązanych do uiszczenia dodatkowej opłaty zezwolić na spłacenie należnej kwoty w 3 ratach miesięcznych z zastrzeżeniem uiszczenia odsetek 6% w stosunku rocznym.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1947 r. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1947 r. o ustaleniu kosztu własnego, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 33).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 czerwca 1947 r. Nr 41, poz. 206).

174

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie właściwości organów wykonawczych związków samorządu terytorialnego w zakresie odraczania i rozkładania na raty należności z tytułu zobowiązań podatkowych.

Na podstawie art. 26 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do odraczania i rozkładania na raty należności, przypadających na rzecz związków samorządu terytorialnego z tytułu zobowiązań podatkowych, właściwe są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych i wojewódzkich związków samorządowych, każdy z tych organów w zakresie wymierzonych przez siebie podatków, opłat administracyjnych i specjalnych dopłat.

§ 2. Odroczenia i rozłożenia na raty, określone w § 1, mogą być udzielane najdłużej na

okres jednego roku, licząc od terminu płatności zobowiązania podatkowego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Józef Dubiel

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1947 r. Nr 42, poz. 212).

175

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1947 r.

w sprawie umundurowania i oznak niższych funkcjonariuszów (woźnych i szoferów) administracji skarbowej.

Na podstawie postanowień §§ 43 i 65 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) zarządzam co następuje:

§ 1. Umundurowanie niższych funkcjonariuszów (woźnych i szoferów, administracji skarbowej składa się z kurtki, spodni, płaszcza i czapki — barwy szarej („marengo"). Kolor dystynkcji — srebrny dla woźnych, złoty dla szoferów. Guziki z orłem państwowym z białego metalu dla woźnych, z żółtego dla szoferów. Rozmiary guzików: duży 23 mm średnicy, mały — 17 mm średnicy. Trzewiki czarne.

§ 2. Poszczególne części umundurowania niższych funkcjonariuszów winny być sporządzane według ustalonych poniżej wzorów:

a) kurtka kroju kurtki oficerów marynarki (wzór Nr 1) z dwoma rzędami guzików dużych, w każdym rzędzie po 3, zapinane na 3 guziki z każdej strony; u dołu kurtki 2 kieszenie boczne, na mankietach szerokości 9 cm od brzegów rękawa wypustka koloru ciemno-zielonego. Długość kurtki taka, aby dół jej z tyłu dotykał płaszczyzny siedzenia przy pozycji siedzącej.
Do kurtki należy nosić koszulę kroju sportowego koloru ciemno - popielatego i krawat długi czarny,

b) spodnie (wzór Nr 2) długie do trzewików, kroju cywilnego o pasie biodrowym równej szerokości w dole i w kolanie (bez mankietów),

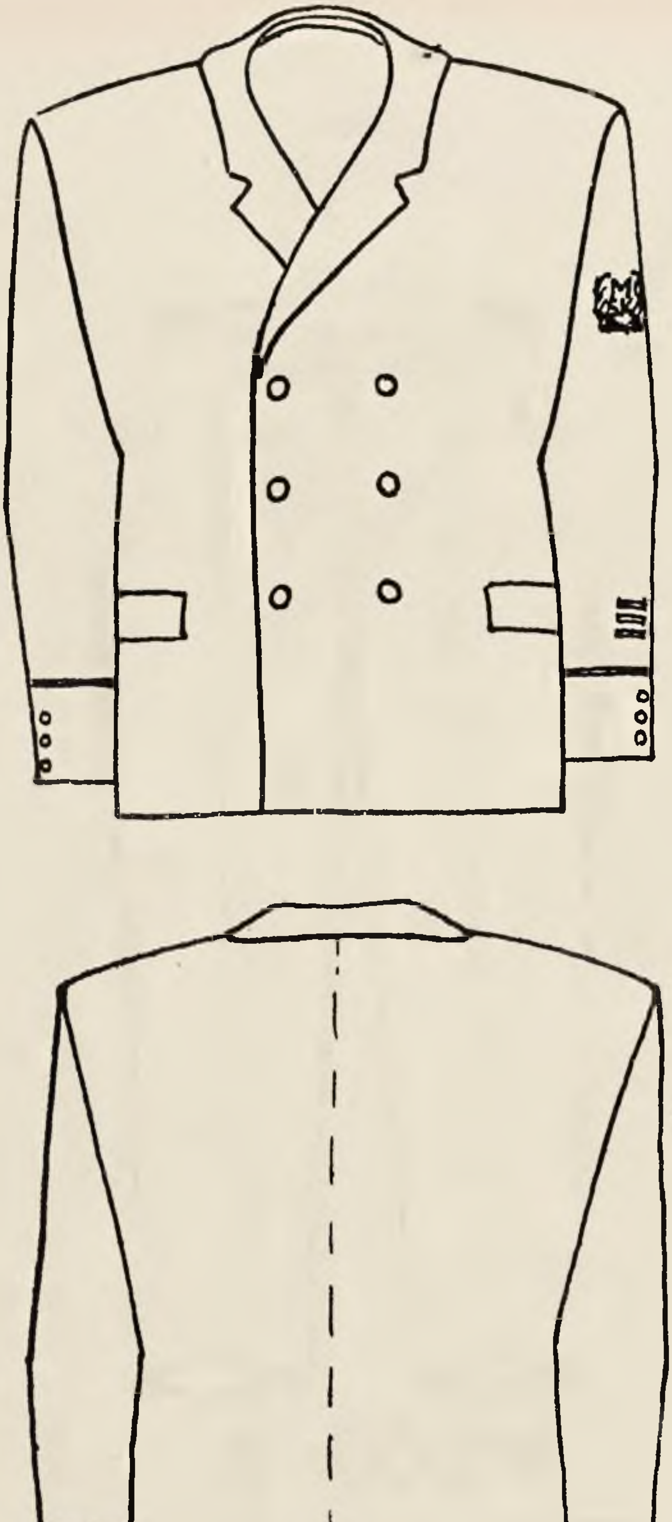
c) płaszcz dwurzędowy (wzór Nr 3) lekko wcięty w stanie, cały na podszewce z kołnierzem leżąco-wykładanym o szerokości 8 cm, szerokość klapy 14 cm, z dwoma rzędami guzików dużych, w każdym rzędzie po 3, zapinany na 3 guziki z każdej strony, plecy gładkie bez szwu, z każdego boku płaszcza po jednej wpuszczonej kieszeni, umieszczonej poziomo z klapą. Rękawy zakończone mankietami o szerokości 16 cm z wypustką koloru ciemno-zielonego. Długość płaszcza 18 cm poniżej kolana.

d) Czapka angielska, kroju czapki oficerów marynarki (wzór Nr 4) z sukna koloru munduru, z daszkiem i podpinką ze skóry czarnej lakierowanej, podpinka przytwierdzona do czapki na dwóch małych guzikach.

Na rondzie oraz na dolnej i górnej krawędzi otoku wokoło czapki wypustki koloru ciemno-zielonego, nad otokiem na rondzie czapki orzeł państwowy bez tarczy.
Wymiary: wysokość ronda 5 cm, wysokość otoku 5 cm, długość daszka 5cm, szerokość podpinki $1\frac{1}{2}$ cm, wysokość orła 4 cm.

§ 3. Wszyscy niżsi funkcjonariusze administracji skarbowej noszą na lewym rękawie płaszcza i kurtki na wysokości połowy przedramienia inicjały Ministerstwa Skarbu (wzór Nr 5) o wymiarach 7 cm wysokie, 5 cm szerokie.

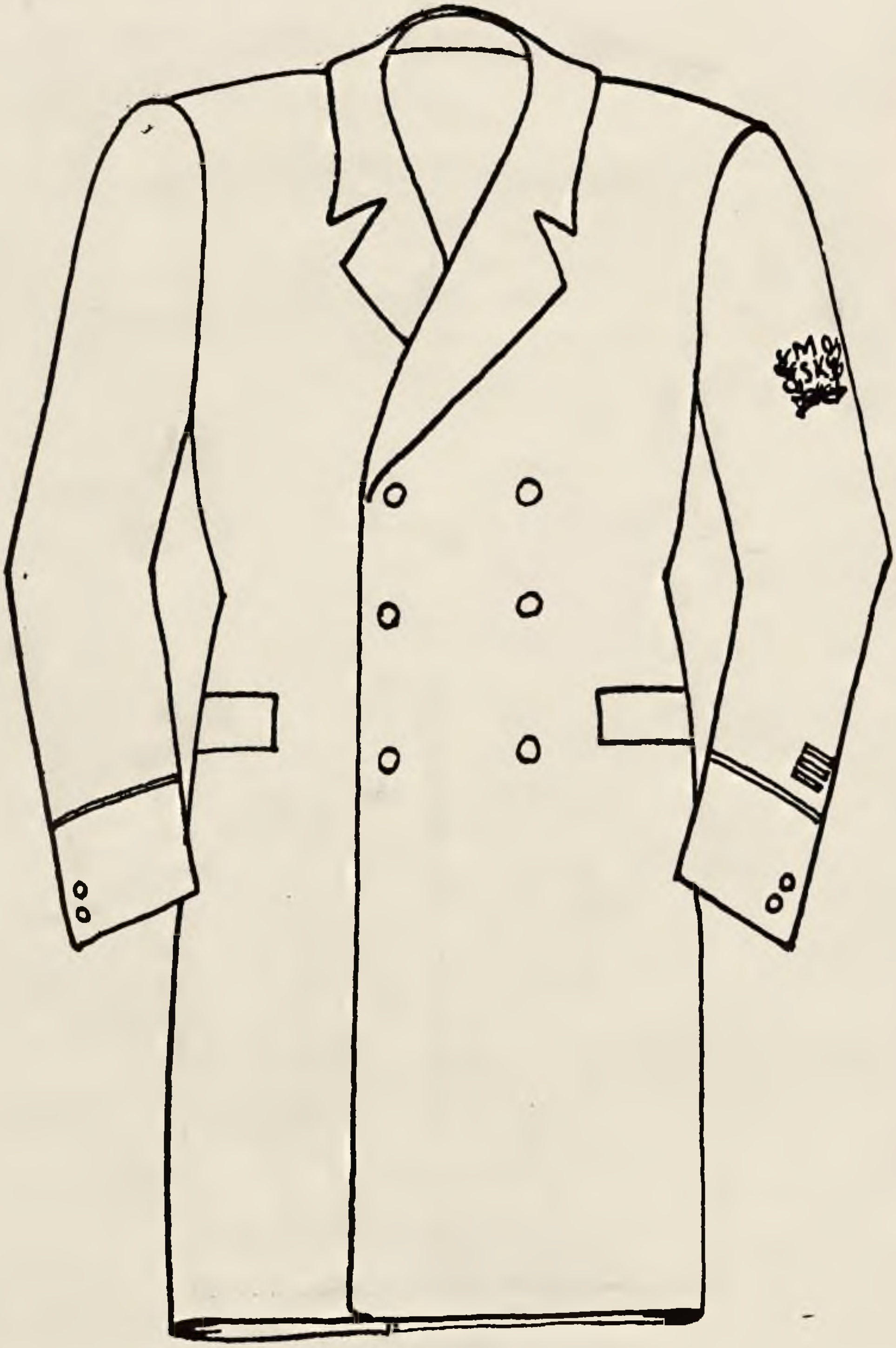
Ponadto w zależności od zajmowanego stanowiska noszą następujące oznaki na lewym rękawie płaszcza i kurtki powyżej 2 cm od krawędzi

WZÓR - 1

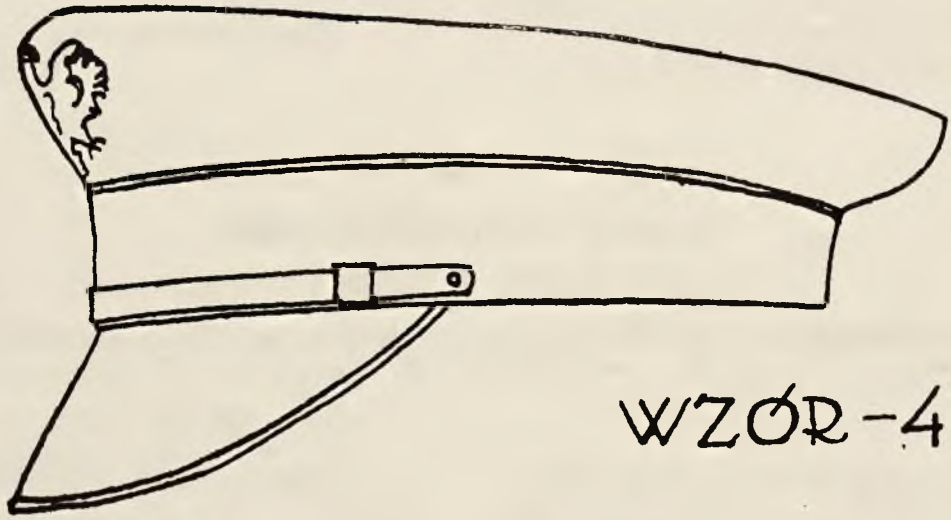
WZÓR - 2

WZÓR -3

WZÓR - 3

WZÓR-4

WZÓR-5

mankietów rękawa: pomocniczy kierowca samochodowy i pomocniczy woźny — jeden pasek szerokości 1 cm, długości 5 cm, kierowca samochodowy, woźny — dwa paski o podanych wyżej wymiarach z odstępami ½ cm pomiędzy paskami, starszy kierowca samochodowy i starszy woźny — trzy paski w podanych wyżej wymiarach z odstępem pomiędzy paskami ½ cm.

§ 4. Niższym funkcjonariuszom administracji skarbowej dozwolone jest noszenie munduru i poza służbą.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15.VI.1947 r.

Minister Skarbu

K. Dąbrowski

176

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 maja 1947 r. D. I. 12421/3/47 (Nr 115)

w sprawie obciążenia opłatami amortyzacyjnymi lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego, zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych.

Do

Narodowego Banku Polskiego, Państwowego Banku Rolnego, Banku Gospodarstwa Krajowego, Pocztowej Kasy Oszczędności, Banku Handlowego, Banku Związku Spółek Zarobkowych, Komunalnego Banku Kredytowego, Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskich Monopolów: Tytoniowego, Solnego, Zapałczanego, Loteryjnego, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, Mennicy Państwowej, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych, Państwowego Zakładu Emerytalnego, wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcji Ceł, Głównego i Okręgowych Inspektoratów Ochrony Skarbowej, Prokuratorii Generalnej R.P., Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Warszawie, Związku Zawodowego Pracowników Skarbowych R.P. oraz wszystkich administratorów domów, będących pod zarządem Ministerstwa Skarbu, Polskiego Banku Komunalnego.

Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu do wiadomości i ścisłego zastosowania się odpis uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 4 marca 1947 r. w sprawie obciążenia opłatami amortyzacyjnymi lokatorów, nie będących pracownikami sektora publicznego, a zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych (załącznik Nr 1) oraz odpis zarządzenia Ministerstwa Odbudowy (załącznik Nr 2).

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zaleca ścisłą współpracę ze wszystkimi jednostkami administracji państwowej, a w szczególności udzielanie wszelkiej pomocy technicznej organom resortu Ministerstwa Odbudowy.

Dyrektor Departamentu

H. Birencwajg

Załącznik Nr 1 do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 31 maja 1947 r. L. D. I. 12421/3 47 (Nr 115).

UCHWAŁA

Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów

z dnia 4 marca 1947 r.

w sprawie obciążania opłatami amortyzacyjnymi lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych.

Mając na uwadze, iż w domach naprawionych przez Państwo lub instytucje państwowe z funduszów Skarbu Państwa, zamieszkiwać winni przede wszystkim pracownicy sektora publicznego, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanawia, co następuje:

I. W budynkach naprawionych, odbudowanych lub wykończonych z funduszy Skarbu Państwa i będących w użytkowaniu Państwa lub instytucji państwowej, w których wysokość komornego i opłat dodatkowych nie jest ograniczona obowiązującymi prze-

pisami prawnymi, pobierane będą oprócz komornego dodatkowe opłaty amortyzacyjne, według następujących zasad:

II. 1. Opłaty amortyzacyjne obciążać będą lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego.

2. Za pracowników sektora publicznego uważani są pracownicy państwowi, samorządowi, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz samorządnych instytucji, związków i organizacji prawa publicznego. W przypadkach wątpliwych rozstrzyga Minister Odbudowy w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

3. Pracownik sektora publicznego, który część swego lokalu podnajął jednej z osób wymienionych w ust. 1 lub z którym wspólnie zamieszkuje członek rodziny, będący podatnikiem podatku obrotowego obciążony będzie opłatami amortyzacyjnymi.

III. 1. Stawki opłat amortyzacyjnych ustala się w sposób następujący:

a) dla lokali mieszkalnych, zajmowanych przez podatników podatku obrotowego — w wysokości 30-krotnego czynszu z sierpnia 1939 r. z tym, że na ziemiach dawnych w domach wybudowanych przed 1 lipca 1919 r. stawki wynosić będą 50-krotny czynsz;

b) dla lokali mieszkalnych zajmowanych przez inne osoby, aniżeli wymienione ad a)—w wysokości 3-krotnego czynszu z sierpnia 1939 r. z tym, że na ziemiach dawnych w domach wybudowanych przed 1 lipca 1919 r. wynosić będą 5-krotny czynsz;

c) w przypadku podnajmu (pkt II ust. 3) stosować się będzie odpowiednio stawki przewidziane powyżej ad a) i b), jak gdyby podnajemca zajmował cały lokal mieszkalny;

d) w przypadku, gdy członek rodziny jest podatnikiem podatku obrotowego (pkt II ust. 3) —w wysokości 10-krotnego czynszu z sierpnia 1939 r. z tym, że na ziemiach dawnych w domach wybudowanych przed 1 lipca 1919 r. stawki wynosić będą 15-krotny czynsz.

2. W razie niemożności ustalenia czynszu płaconego za dany lokal w sierpniu 1939 r. przyjęty zostanie za podstawę przeciętny czynsz, płacony za podobne lokale.

IV. Należności pobrane od lokatorów tytułem opłaty amortyzacyjnej przelewane będą na dochód Ministerstwa Odbudowy bez względu na to, w czyim zarządzie znajduje się dana nieruchomość.

V. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Odbudowy oraz wszystkim Ministrom w zakresie zarządzanych przez nich nieruchomości.

VI. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1947 r.

VII. Uchwała niniejsza podlega ogłoszeniu w Dziennikach Urzędowych zainteresowanych Ministerstw.

Załącznik Nr 2 do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 31 maja 1947 r. L. D. I. 12421/3/47 (Nr 115).

Do

wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Odbudowy), Referatu Zarządu Nieruchomości Państwowych dla miasta st. Warszawy.

Powołując się na zarządzenie z dnia 17 lutego 1947 r. L. dz. V/3-1894/46 i poprzednie, regulujące sprawę opłat za mieszkania w budynkach państwowych i pozostających pod zarządem Państwowym, Ministerstwo Odbudowy przesyła odpis uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 4 marca 1947 r. w sprawie obciążenia opłatami amortyzacyjnymi lokatorów, nie będących pracownikami sektora publicznego, a zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych.

Jednocześnie Ministerstwo Odbudowy poleca:

1) Przystąpić niezwłocznie do sporządzenia wymiaru opłat amortyzacyjnych, przypadających na lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego.

2) Wymiar opłat amortyzacyjnych powinien być dokonany na wykazach o następujących

rubrykach: a) miejscowość, ulica i nr domu oraz właściciel nieruchomości (Skarb Państwa względnie osoba prywatna, a w tym ostatnim wypadku: imię, nazwisko i adres tej osoby), b) imię i nazwisko lokatora, nr mieszkania, ilość izb, oraz ilość m² powierzchni użytkowej lokalu. c) czynsz z sierpnia 1939 r., d) stawka opłaty amortyzacyjnej, e) wysokość opłaty amortyzacyjnej, f) uwagi.

W rubryce d) należy podać, jaka stawka opłaty amortyzacyjnej została zastosowana, a mianowicie: 30-krotny czy 50-krotny, albo 3-krotny czy 5-krotny, albo wreszcie 10-krotny czy 15-krotny czynsz z sierpnia 1939 r.

W rubryce f) należy zaznaczyć czy dla danego lokalu czynsz z sierpnia 1939 r. został **ustalony na** podstawie ksiąg administracji nieruchomości, czy też **przyjęty** przeciętny czynsz, płacony za podobne lokale.

3) Wykazy wymiarowe powinny być sporządzone przez administratorów domowych w dwóch egzemplarzach dla każdego budynku i zatwierdzone na terenie miast wojewódzkich przez Naczelników Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, zaś na pozostałych terenach województw przez Architektów Powiatowych. Jeden egzemplarz zatwierdzonego wykazu wymiarowego powinien być zwrócony właściwemu administratorowi domowemu, celem zawiadomienia interesowanych lokatorów o wysokości ustalonej miesięcznej opłaty amortyzacyjnej. Drugi egzemplarz zatwierdzonego wykazu wymiarowego pozostaje w aktach Wojewódzkiego Wydziału Odbudowy, względnie Powiatowego Biura Odbudowy.

4) Zawiadomienia zainteresowanych lokatorów powinny być doręczone za potwierdzeniem odbioru i zawierać pouczenie, że ustalone miesięczne opłaty amortyzacyjne powinni uiszczać do rąk administratorów domowych z góry, najpóźniej do dnia 5-go każdego miesiąca, niezależnie od komornego i świadczeń domowych, które pobierane będą nadal na zasadach dotychczasowych.

5) Zainkasowane przez administratorów domowych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych, powinny być niezwłocznie po zainkasowaniu odprowadzane do kasy najbliższego Urzędu Skarbowego na dochód Ministerstwa Odbudowy w Dz. 3 § 9 (zwroty wydatków na remont), zaś na terenie miasta st. Warszawy w odniesieniu do budynków, pozostających pod bezpośrednim zarządem władz centralnych, na dochód Ministerstwa Odbudowy w Dz. 1 § 9 (zwroty wydatków na remont).

6) Administratorowie domowi obowiązani są sporządzać począwszy od 1 kwietnia 1947 r. miesięczne wykazy zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych, zawierające następujące rubryki: a) miejscowość, ulica i nr domu, b) nr mieszkania oraz imię i nazwisko lokatora, c) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, d) uiszczona kwota na poczet zaległości z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, e) uiszczona kwota na poczet bieżącej opłaty amortyzacyjnej, f) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych na miesiąc następny, g) data i nr pokwitowania Urzędu Skarbowego z dokonanej wpłaty.

W rubrykach c) i d) miesięcznego wykazu zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych za miesiąc kwiecień 1947 r., jako za pierwszy miesiąc pobierania opłat amortyzacyjnych, nie należy wpisywać żadnych kwot.

Sporządzone przez administratorów domowych miesięczne wykazy zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych powinny być przedkładane w jednym egzemplarzu Powiatowym Biurom Odbudowy — względnie na terenie miast wojewódzkich, Wojewódzkim Wydziałom Odbudowy — najpóźniej do dnia 3-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

7) Powiatowe Biura Odbudowy sporządzać będą stale miesięczne wykazy powiatowe, wpisując do tych wykazów dane sumaryczne dla każdego budynku, z wykazów sporządzonych przez administratorów domowych. Miesięczne wykazy powiatowe powinny zawierać następujące rubryki: a) miejscowość, ulica i nr domu, b) ilość mieszkań podlegających opłatom amortyzacyjnym w budynku, c) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, d) uiszczona kwota na poczet zaległości z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, e) uiszczona kwota na poczet bieżącej opłaty amortyzacyjnej, f) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych na miesiąc następny.

Wykazy te powinny być przedkładane w jednym egzemplarzu Wojewódzkim Wydziałom Odbudowy, najpóźniej do dnia 7-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Dla miast wojewódzkich wykazy miejskie o analogicznych rubrykach sporządzać będą Wojewódzkie Wydziały Odbudowy.

8) Wojewódzkie Wydziały Odbudowy sporządzać będą stale kwartalne wykazy wojewódzkie, wpisując do tych wykazów dane sumaryczne: dla miasta wojewódzkiego z wykazu miejskiego, przez siebie sporządzonego, zaś

dla poszczególnych powiatów z wykazów powiatowych, sporządzonych przez Powiatowe Biura Odbudowy. Kwartalne wykazy wojewódzkie powinny zawierać następujące rubryki: a) miasto wojewódzkie względnie powiat, b) ilość budynków posiadających mieszkania podlegające opłatom amortyzacyjnym (w mieście wojewódzkim względnie w powiecie), c) ilość mieszkań podlegających opłatom amortyzacyjnym (w mieście wojewódzkim względnie w powiecie), d) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, e) uiszczona kwota na poczet zaległości z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, f) uiszczona kwota na poczet bieżących opłat amortyzacyjnych, g) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych na miesiąc następny.

Sporządzone przez Wojewódzkie Wydziały Odbudowy kwartalne wykazy wojewódzkie zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych powinny być przedkładane w jednym egzemplarzu Ministerstwu Odbudowy.

O ile na terenie województwa istnieją, pozostające w bezpośrednim zarządzie organów terenowych innych Ministerstw, nieruchomości podlegające opłatom amortyzacyjnym, wówczas należy zwrócić się do nich o stałe dostarczanie odpisów wykazów wymiarowych, jakoteż odpisów miesięcznych wykazów zainkasowanych należności według wskazówek podanych w niniejszym zarządzeniu i objąć je sprawozdaniami przesyłanymi do Ministerstwa Odbudowy.

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu.

177

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 1955/2/47 (Nr 72).

w sprawie wywozu towarów do 500 g w przesyłkach pocztowych i lotniczych.

Do

dyrekcyj ceł i urzędów celnych.

W celu udostępnienia wywozu niektórych towarów w przesyłkach pocztowych i lotniczych w związku z obowiązującym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1.IX. 1939 r. o zakazie przywozu i wywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 555), Mnisterstwo Skarbu po uprzednim porozumieniu z Ministerstwem Żeglugi i Handlu Zagranicznego, oraz kierując się postanowieniami § 27 lit. „c" przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90 z 1934 r. poz. 820 i zmiana Dz. U. R. P. Nr 95 z 1938 r. poz. 641), zezwala aż do odwołania na wywóz za granicę w przesyłkach pocztowych i lotniczych towarów, nie stanowiących przedmiotów zbytku i nie mających charakteru handlowego, o wadze do 500 g w jednej przesyłce.

Wyłączone są z obrotu tego artykuły żywnościowe, dozowane środki lecznicze, towary podlegające akcyzie oraz towary, będące przedmiotem monopolów państwowych.

Za nie mające charakteru handlowego należy uważać takie przesyłki, które sądząc z jakości, ilości względnie różnorodnego składu towarów, nie są przeznaczone do sprzedaży; mogą one zawierać zarówno przedmioty używane jak i nowe, wysyłane jako pamiątki, upominki itp.

Książki, czasopisma i inne wydawnictwa mogą być wysyłane za granicę bez pozwoleń wywozu w przesyłkach pocztowych i lotniczych do 500 g jako upominki lub w celach propagandowych i reklamowych bez względu na osobę wysyłającego. Waga przesyłek pocztowych i lotniczych, zawierających tylko jeden egzemplarz książki lub innego wydawnictwa nakładu powojennego, może przekraczać 500 g.

Przy wywozie należy mieć na uwadze postanowienia § 25 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz dekretu z dnia 1.III. 1946 r. o rejestracji i zakazie wywozu dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 99).

Zarazem w celu ułatwienia nadawania przesyłek do wywozu, czyni się w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów odstępstwo od postanowień § 144 p. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz § 30 p. 2 instrukcji pocztowo-celnej (Monitor Polski Nr 177 z 1937 r. poz. 293, — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20 z 1937 r. poz. 684) i zezwala się również na nadawanie przesyłek do wywozu w urzędach pocztowych, przy których nie ma podurzędów celnych, o ile nadawca dołączy do przesyłki wymagane pozwolenie wywozu, wystawione na urząd celny w siedzibie pocztowego urzędu wymiany względnie

o ile przesyłki z uwagi na charakter, wagę i rodzaj towaru są zwolnione od pozwoleń wywozu.

Odprawa celna powyższych przesyłek będzie odbywała się na ogólnych zasadach w urzędach celnych, znajdujących się w siedzibie pocztowych urzędów wymiany.

Obowiązek dostarczenia wszelkich wywożonych za granicę przesyłek pocztowych do kontroli celnej zgodnie z § 144 pkt 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego i § 31 instrukcji pocztowo-celnej — ciąży na organach pocztowych.

Bez przeprowadzenia odprawy celnej przesyłki nie mogą być wysyłane za granicę.

Celną opłatę manipulacyjną ustala się w wysokości zł 50 (pięćdziesiąt) od każdej przesyłki odprawianej w wywozie w ruchu pocztowym i lotniczym.

Wzory i próbki odprawiane w wywozie bez pozwoleń wywozu na mocy okólnika z dnia 21.VIII. 1946 r. L. D. IV. 2245/2/46 (Nr 451) wolne są od opłaty manipulacyjnej z uwagi na § 9 lit. „l" przepisów wykonawczych do prawa celnego, zastosowany przez analogię do wypadków wywozu.

Na każdą przesyłkę odprawioną w wywozie należy sporządzić oddzielny wynik rewizji.

Za Ministra Skarbu

Siewierski

Dyrektor Departamentu

178

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 maja 1947 r.

L. D. IV. 3485/2/47.

w sprawie zwolnienia od celnej opłaty manipulacyjnej przesyłek wysyłanych przez niektóre instytucje.

Do

dyrekcyj ceł i urzędów celnych.

Nawiązując do okólnika Nr 72 z dnia 9.IV. 1947 r. L. D. IV. 1955/2/47, Ministerstwo Skarbu zwalnia niniejszym zakłady naukowe, instytucje naukowe, zakłady naukowo-badawcze tak państwowe jak i prywatne, organizacje kulturalne, polityczne i społeczne, urzędy i przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe od celnej opłaty manipulacyjnej przy wysyłaniu za granicę wszelkich wydawnictw w drodze wymiany kulturalnej, oświatowej, propagandowej lub prasowej.

Zarazem zarządza się zwolnienie od celnej opłaty manipulacyjnej czasopism, wszelkich wydawnictw propagandowych i reklamowych, wysyłanych za granicę w przesyłkach do 500 g wagi niezależnie od osoby wysyłającej oraz wysyłanych w większych przesyłkach na podstawie indywidualnych stałych zezwoleń na wywóz, udzielonych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Na przesyłki odprawione w wywozie bez pobrania celnej opłaty manipulacyjnej nie ma Urząd Celny obowiązku sporządzania oddzielnych wyników rewizji.

Dyrektor Departamentu

(—) **Siewierski**

179

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 maja 1947 r.

L. D. V. 1729/1/47 (Nr 61).

w sprawie wykładni art. 118 dekretu o postępowaniu podatkowym.

Do

izb skarbowych, urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych.

I. Dekret z dnia 16 maja 1946r. o postępowaniu podatkowym wprowadzając w art. 84 powszechny obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, uproszczonych bądź podatkowych i nadając tym księgom — pod warunkiem prowadzenia ich prawidłowo — pełną moc dowodową w postępowaniu podatkowym (art. 86), określił w art. 118 sposób

ustalenia podstawy opodatkowania w przypadku nieprowadzenia ksiąg bądź nie uznania z powodu nieprawidłowości prowadzonych ksiąg za dowód w postępowaniu podatkowym.

Art.70 Ordynacji Podatkowej, obowiązującej do dnia 30 czerwca 1946 r., wymagał w takich przypadkach oparcia wymiarów na materiale faktycznym, nakładając na władze podatkowe obowiązek zebrania materiału wymiarowego zgodnego z prawdą materialną. W praktyce pod rządem Ordynacji Podatkowej za podstawę opodatkowania przyjmowane były opinie biegłych jako informatorów o wysokości obrotu bądź dochodu poszczególnych podatników.

Art. 118 dekretu o postępowaniu podatkowym przewiduje wręcz odmienny sposób ustalania podstawy opodatkowania, a mianowicie w drodze oszacowania w przypadku braku danych niezbędnych do ustalenia rzeczywistej wysokości podstawy opodatkowania, a więc w tym przypadku, gdy władza podatkowa nie uzyska tych danych co do wysokości podstawy opodatkowania ani od podatnika, ani z innych źródeł. Będzie to miało miejsce w szczególności w przypadku nieprowadzenia przez podatników ksiąg handlowych, uproszczonych i podatkowych, prowadzenia ich nieprawidłowo, w przypadku niezgłoszenia ksiąg, bądź nieokazania ich władzy podatkowej, jak również w przypadku, gdy prowadzone księgi podatkowe nie ujawniają wysokości obrotu lub dochodu.

II. Sposób przeprowadzenia oszacowania podstawy opodatkowania jest pozostawiony swobodnemu uznaniu władzy podatkowej, gdyż przepis art. 118 dekretu nie zawiera żadnych ograniczeń co do metod i sposobów oszacowania; oszacowania może również opierać się na normach szacunkowych, zatwierdzonych przez władzę podatkową naczelną.

W szczególności przepis art. 118 dekretu nie przewiduje dla celów szacowania podstawy opodatkowania zasięgania opinii biegłych, rola zaś biegłych — stosownie do przepisu art. 101 dekretu — została **ograniczona** do wydawania opinii w przypadku potrzeby ustalenia w toku postępowania podatkowego pewnych okoliczności wymagających specjalnych wiadomości fachowych, np. określenia zdolności produkcyjnej maszyny, ustalenia stopnia zużycia maszyn i budynków, ustalenia zasad księgowania itp., a zatem nie należy zasięgać opinii biegłych dla ustalenia podstawy opodatkowania w drodze oszacowania.

Art. 118 dekretu zawiera przepis, że przy szacowaniu władza podatkowa jest obowiązana wziąć pod uwagę wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie przy szacowaniu podstawy opodatkowania, a więc władza podatkowa ma obowiązek ustalenia tej podstawy w kwocie zbliżonej do rzeczywistości.

Z przepisów art. 118 dekretu wynika, że podstawę opodatkowania władze podatkowe ustalają **samodzielnie** ponosząc **wyłączną** odpowiedzialność za wybór właściwego dla danej sprawy sposobu oszacowania, co może być spełnione tylko przy dokładnej znajomości sytuacji gospodarczej poszczególnych podatników.

Z tego względu dane zebrane podczas szczegółowej lustracji bądź kontroli ksiąg połączonej z oględzinami przedsiębiorstwa są wartościowym materiałem do ustalenia podstawy opodatkowania.

Oszacowanie podstawy opodatkowania nie powinno nastręczać większych trudności w przypadkach ustalenia wartości zakupu towarów lub surowców dokonanego w danym okresie, gdyż podstawa opodatkowania da się ustalić przez doliczenie zysku brutto do kwoty nabycia (przy uwzględnieniu remanentów początkowego i końcowego) w przedsiębiorstwach handlowych, bądź przez doliczenie do wartości nabycia surowców przez przedsiębiorstwa wytwórcze innych kosztów produkcji oraz zysku brutto przeciętnych dla badanej branży. Ten sposób ustalenia podstawy opodatkowania powinien być stosowany w przypadkach, gdy wartość zakupu towarów lub surowców oparta jest na księdze podatkowej Nr 1, a wysokość ustalonego tym sposobem obrotu nie różni się znacznie od przeciętnego obrotu co najmniej 2 podatników wykonujących podobną działalność gospodarczą.

III. Spośród metod oszacowania podstawy opodatkowania podatkiem obrotowym należy wymienić:

1) metodę porównawczą, opartą na porównaniu:

a) wysokości obrotów dwóch lub więcej przedsiębiorstw w cyfrach względnych, przy znanym obrocie w cyfrze bezwzględnej jednego z tych przedsiębiortstw, np. obrót przedsiębiorstwa A wynosi 50% obrotu przedsiębiorstwa B, a obrót przedsiębiorstwa B jest wiadomy: porównywane być mogą oczywiście tylko obroty przedsiębiorstw tej samej branży;

b) obrotu tego samego przedsiębiorstwa za dwa różne okresy jednego roku, przy czym wysokość obrotu za jeden okres została ustalona;

2) metodę udziału niektórych artykułów w ogólnym obrocie przedsiębiorstwa, np. stwierdzono, że sprzedaż pieczywa w danym sklepie spożywczym stanowi 10% ogólnego obrotu; mając możność ustalenia obrotu ze sprzedaży pieczywa, łatwo da się obliczyć obrót przedsiębiorstwa;

3) metodę remanentową czyli ustalenie obrotu na podstawie remanentu początkowego, końcowego lub na inny dzień przy znajomości szybkości obrotu, a więc posiadania wiadomości, ile razy w ciągu roku remanent towarów ulega odnowieniu, np. remanent towarów (wartość 100.000 zł) jest odnawiany 12 razy w ciągu roku;

4) metodę kosztów handlowych: jest to sposób ustalenia obrotu na podstawie kosztów handlowych lub kosztów produkcji, całkowitych lub częściowych (płace personelu, wysokość komornego itp.) przy posiadaniu wiadomości jaki jest udział tych kosztów w ogólnym obrocie przedsiębiorstwa, np. wynagrodzenie pracowników zakładu fryzjerskiego wyniosło 500.000 zł, a stanowiło 50% obrotu przedsiębiorstwa;

5) metodę zysku netto przy założeniu, że całkowity dochód przedsiębiorstwa był równy wydatkom domowym i osobistym właściciela czyli cały uzyskany dochód przedsiębiorstwa został zużyty na wydatki domowe, które ze swej strony nie były wyższe od dochodu. Znając zysk netto np. 10% od obrotu i szacując wydatki domowe i osobiste w trybie art. 119 dekretu na 600.000 zł ustalimy podstawę opodatkowania podatkiem obrotowym;

6) metodę produkcji czyli ustalenia zdolności produkcyjnej przedsiębiorstwa wytwórczego bądź na podstawie czynnych w przedsiębiorstwie maszyn bądź ilości zatrudnionych robotników przy założeniu, że zdolność produkcyjna była całkowicie w ciągu roku wykorzystana, a cała produkcja została sprzedana.

Wszystkie wymienione metody z wyjątkiem metody porównania wymagają znajomości wskaźników obrotowości, jakimi np. są: procentowy udział niektórych towarów lub ich grup w ogólnym obrocie przedsiębiorstw, szybkość obrotu towarów w ciągu roku, procentowy udział kosztów handlowych, zysku brutto i netto w ogólnej kwocie obrotu, stosowanie więc omówionych metod powinno być ograniczone narazie do tych przypadków, gdy właściwe wskaźniki zostaną ustalone w czasie lustracji przedsiębiorstwa z udziałem podatnika lub też przez biegłego. Należy podreślić, że opinia biegłego w tych przypadkach powinna dotyczyć grupy przedsiębiorstw (branży), natomiast zasięganie opinii biegłych na wysokość wskaźników w konkretnej sprawie nie jest dopuszczalne.

Z powyższego wynika, że z powodu nieustalenia omówionych wskaźników władze podatkowe będą najczęściej stosowały metodę porównania obrotu danego przedsiębiorstwa z obrotem innego podatnika wykonującego podobną działalność gospodarczą, którego obrót nie nasuwa zastrzeżeń, gdyż uchwycenie różnicy w rozmiarach dwóch przedsiębiorstw jednej branży przy znajomości stosunków gospodarczych w okręgu urzędu jest dla władz podatkowych zadaniem stosunkowo łatwym.

Przy szacowaniu podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym należy z reguły stosować normę średniej dochodowości do ustalonej podstawy wymiaru podatku obrotowego.

Sposób ustalenia podstawy wymiaru podatku dochodowego dla podatników, którzy nie ujawniają swych źródeł przychodów, jest określony w art. 119 dekretu.

Należy nadmienić, w akcie wymiarowym powinien być uwidoczniony sposób dokonania szacunku wraz z uzasadnieniem.

VI. Jak już wyżej wspomniano, art. 118 dekretu przewiduje w ust. 1 możność stosowania przy oszacowaniu podstawy opodatkowania norm szacunkowych, wskazując w ust. 2 tryb ich ustalenia. Celem wprowadzenia w życie tych przepisów Ministerstwo Skarbu zarządza, by izby skarbowe przystąpiły niezwłocznie do zebrania potrzebnych materiałów zarówno we własnym zakresie jak i za pośrednictwem urzędów skarbowych i opracowały normy szacunkowe:

1) zysku brutto w stosunku do kosztu nabycia towarów lub surowców; za zysk brutto uważać należy różnicę między ceną sprzedażną towarów lub wyrobów a kosztami nabycia towarów lub surowców, nie wyłączając ubocznych kosztów zakupu, które w zasadzie powinny być uwidocznione w rubryce 8 księgi podatkowej wzór Nr 1, dlatego też zysk brutto zarówno przedsiębiorstw handlowych jak i wytwórczych należy ustalić w stosunku do całkowitych kosztów nabycia towarów lub surowców;

2) zysku netto w stosunku do obrotu przedsiębiorstw i zajęć zawodowych; za zysk netto uważać należy różnicę między

zyskiem brutto, a kosztami związanymi ze sprzedażą lub produkcją towarów, a więc podstawę wymiaru podatku dochodowego; zysk netto należy obliczać w stosunku do obrotu.

Dane cyfrowe należy zebrać u podatników prowadzących w 1946 r. prawidłowe księgi handlowe bądź w drodze przesłuchania biegłych lub podatników przy czym zebrane materiały należy poddać krytycznej ocenie.

Opracowane normy wraz z opinią Komisji Odwoławczej izby skarbowe nadeślą Ministerstwu Skarbu do zatwierdzenia do dnia 15 lipca 1947 r.

Przepis art. 118 nie nakłada na władze podatkowe obowiązku corocznego opracowywania norm, wobec czego opracowane i zatwierdzone w 1947 r. normy szacunkowe będą poddane rewizji dla poszczególnych branż i zawodów li tylko w miarę zaszłych zmian w kalkulacji kupieckiej bądź istotnych potrzeb.

Inicjatywa zmiany należy do zakresu działania władz podatkowych I i II instancji, może być również spowodowana wnioskiem samorządu gospodarczego albo zawodowego.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

180

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 maja 1947 r. L. D. V. 4309/1/47 (Nr 107).

w sprawie techniki księgowania niektórych transakcji w księgach uproszczonych.

Do

oraz urzędów rewizyjnych.

izb skarbowych, urzędów skarbowych

Objaśnienia do wzorów ksiąg uproszczonych zawierają wskazówki co do sposobu dokonywania w nich zapisów transakcyj powszechnie powtarzających się. Objaśnienia te nie mogły objąć z natury rzeczy wszystkich przypadków (transakcyj), jakie się mogą wyłonić w praktyce, i w związku z tym mogą powstać wątpliwości przy księgowaniu nie omówionych w objaśnieniach transakcyj.

W celu ułatwienia pracy zarówno podatnikom jak i władzom podatkowym Ministerstwo Skarbu podaje niżej sposób księgowania niektórych transakcyj nie omówionych w objaśnieniach do ksiąg, a mianowicie:

Bonifikaty

I. Podatnik po zapłaceniu rachunku dostawcy za otrzymany towar otrzymuje od niego następnie bonifikatę.

A) W przypadku gdy bonifikata (gotówka) wpłynęła do podatnika w tym samym roku, w którym dokonana została transakcja zakupu, wpisze on wpływ gotówki z tytułu bonifikaty:

1) do raportu obrotów do rubryki „Przychód" (gotówki),

2) do księgi kasowej do rubr. 4 i do jednej z wolnych rubryk (8—13) strony „Przychód", którą należy zatytułować: „bonifikaty otrzymane po rachunku".

Uwaga — Odmiennie niż przy bonifikatach otrzymanych przed zapłaceniem rachunku podatnik nie powinien w omawianym przypadku zapisywać otrzymanej bonifikaty w rubryce 12 księgi obrotów, gdyż zapis ten spowodowałby w końcu roku niezgodność ogólnego salda dostawców, wynikającego z ksiąg, w porównaniu z saldem dostawców wynikającym z teczki dostawców (zob. zd. 1 § 32 rozp. księg).

Przy podanym wyżej księgowaniu dla wyprowadzenia w końcu roku właściwego zysku brutto podatnik wpisze pod datą 31.XII do księgi obrotów po stronie „Zakup" w rubr. 12 ogólną sumę bonifikat otrzymanych w gotówce po zapłaceniu rachunków i wpisanych jak wyżej do jednej z wolnych rubryk (8—13) księgi kasowej i dopiero wówczas zsumuje miesiąc grudzień (zob. pkt. 5) i pkt. 6) objaśnień do księgi obrotów). Natomiast wyprowadzenie w końcu roku na podstawie zapisów książkowych ogólnego salda dostawców (wierzycieli), a to celem porównania go z ogólnym saldem dostawców, wynikającym z teczki dostawców, dokonuje się przez odjęcie ogólnej sumy z rubr. 18 księgi kasowej od ogólnej sumy rubr. 8 księgi obrotów, pomniejszonej o ogólną sumę rubr. 12 tej księgi.

B) W przypadku, gdy bonifikata (gotówka) wpłynęła od dostawcy w roku następnym po

zawarciu transakcji, należy dokonać księgowań jak pod A) oczywiście tylko w księgach tego następnego roku.

C) W przypadku gdy bonifikata pokryta została przez dostawcę w tym samymy roku, w którym zawarto transakcję zakupu, lecz nie gotówką, a drogą potrącenia z następnego rachunku, który przy odbiorze towaru został przez podatnika zapłacony, księgowania będą miały następujący przebieg:

1. do księgi obrotów do rubr. 8 podlega zapisaniu pełna suma następnego rachunku (brutto bez potrącenia bonifikaty), do rubr. 12 — kwota bonifikaty;

2. do raportu obrotów do rubr. „Rozchód" (gotówkowy) — suma rachunku netto faktycznie zapłacona (a więc po potrąceniu bonifikaty);

3. do księgi kasowej do rubr. 17 i 18 — również suma rachunku netto;

4. na rachunku dostawcy zaznaczyć fakt otrzymania bonifikaty. Inaczej mówiąc, bonifikatę tę traktuje się tak jakby dotyczyła tego następnego rachunku i księguje się w sposób normalny, podobnie jak każdą inną bonifikatę, otrzymaną w rachunku przed jego zapłaceniem.

D) W przypadku jak pod C) z tą różnicą, iż dostawca pokrywa udzieloną podatnikowi bonifikatę przez potrącenie z innego rachunku, wystawionego w roku następnym:

1. w roku bieżącym żadne zapisy w księgach dokonane nie będą;

2. w roku następnym przy otrzymaniu rachunku, w którym bonifikata zostanie uwzględniona, przebieg zapisów będzie taki sam jak pod C).

E) W przypadku, gdy bonifikata pokryta została przez dostawcę w tym samym roku, w którym zawarto transakcję zakupu, i w tym samym roku potrącona z następnego rachunku, który przez podatnika przy odbiorze nie zostaje zapłacony, to:

1. przy odbiorze towaru suma brutto (bez potrącenia bonifikaty) zostanie wpisana do rubr. 8, a kwota bonifikaty do rubr. 12 księgi obrotów;

2) na rachunku dostawcy odnotować bonifikatę.

Przy regulacji rachunku księgowanie normalne tj. — w raporcie obrotów w rubr. „Rozchód" faktyczna wypłata gotówki i w księdze kasowej w rubr. 17 i 18 to samo.

F) W przypadku jak pod E) lecz gdy bonifikata zostanie potrącona z innego rachunku w roku następnym:

1. w roku bieżącym żadne księgowania dokonane nie będą;

2. w roku następnym zapisy jak pod E).

II. Podatnik udziela odbiorcy bonifikaty po zapłaceniu przezeń rachunku.

Księgowania jak w ust. I z odpowiednimi zmianami. Dla przykładu podaje się sposób księgowania w podobnym przypadku jak w ust. I lit. A) tj. gdy podatnik udzielił odbiorcy bonifikaty w tym samym roku, w którym nastąpiła sprzedaż, wypłacając mu w tymże roku należną z tego tytułu kwotę:

1. do raportu obrotów w rubr. „Rozchód" (gotówki) wpisać sumę wypłaconej bonifikaty;

2. do księgi kasowej do rubr. 17 i do jednej z wolnych rubryk (24—26), którą należy zatytułować „bonifikaty udzielone po rachunku", — sumę bonifikaty.

Dla wyprowadzenia zysku brutto w końcu roku podatnik wpisze pod datę 31.XII. do księgi obrotów po stronie „Obroty" do rubr. 21 ogólną sumę bonifikat udzielonych po zapłaceniu rachunków, a wpisanych do jednej z wolnych rubryk (24—26) księgi kasowej; powyższy zapis powinien być dokonany przed zsumowaniem miesiąca grudnia (zob. pkt. 5) i pkt. 6) objaśnień do księgi obrotów). Wyprowadzenie w końcu roku na podstawie zapisów książkowych ogólnego salda odbiorców (dłużników), a to celem porównania go z ogólnym saldem odbiorów, wynikającym z teczki odbiorców (zob. zd. 1 § 32 rozp. księg), dokonuje się przez odjęcie ogólnej sumy rubr. 5 księgi kasowej od ogólnej sumy rubr. 16 księgi obrotów, pomniejszonej o ogólną sumę rubr. 21 tej księgi.

Zwroty towarów.

I. Podatnik po zapłaceniu rachunku zwrócił towar dostawcy, np. na skutek stwierdzonych później wad.

A) W przypadku, gdy zwrot towaru następuje w tym samym roku, w którym dokonana została transakcja, a dostawca w tymże roku przesłał podatnikowi w zamian gotówkę, wpisać należy:

1. do rubr. 16 i 17 księgi obrotów — równowartość zwróconego towaru; kwoty tego rodzaju należy przy rubr. 17 odpowiednio oznaczać (np. gwiazdką, krzyżykiem itp.), aby można je było łatwo wyłączyć przy zestawianiu obrotu podlegającego opodatkowaniu;

2. do rubryki „Przychód" (gotówki) raportu obrotów — wpływ gotówki za zwrócony towar od dostawcy;

3. do rubryki 4 i 5 księgi kasowej tak jak w pkt. 2).

B) W przypadku, gdy zwrot towaru następuje w tym samym roku, w którym dokonana została transakcja, a dostawca przesłał w zamian gotówkę w następnym roku należy:

a) **w roku bieżącym:**

1. do rubr. 16 i 17 księgi obrotów — jak wyżej wpisać równowartość zwróconego towaru, odpowiednio ją oznaczając;

2. rachunek dostawcy przełożyć z grupy rachunków uregulowanych do teczki odbiorców z adnotacją o dokonaniu zwrotu i sumie należnej z tego tytułu od dostawcy;

przy porównywaniu w końcu roku ogólnego salda odbiorców, wynikającego z teczki odbiorców, z ogólnym saldem odbiorców (dłużników) wynikającym z ksiąg, wyprowadzonym w sposób podany w zdaniu ostatnim ust. II część „Bonifikaty" należy ogólne saldo odbiorców według teczki odbiorców powiększyć o nieuregulowane przez dostawców zwroty, figurujące na ich rachunkach, przeniesionych j. w. do teczki odbiorców; to zwiększone saldo wpisać również należy przy sporządzaniu bilansu na linii dłużnicy w rubr. 8 „bilansu i rachunku wyników" (str. 1 księgi obrotów);

b) **w roku następnym:**

1. do rubryki „Przychód" raportu obrotów wpisać wpływ gotówki za zwrócony towar od dostawcy;

2. to samo do rubr. 5 księgi kasowej;

3. odnotować na rachunku dostawcy wpływ gotówki za zwrot i przenieść ten rachunek do teczki rachunków uregulowanych.

C) W przypadku, gdy towar zwrócono w następnym roku po dokonaniu transakcji zakupu i w tymże roku wpływa od dostawcy w zamian gotówka — przebieg zapisów jak pod A).

D) W przypadku jak pod C), lecz gdy gotówka od dostawcy wpłynie nie w tym samym roku, w którym nastąpił zwrot, a w okresie późniejszym — przebieg zapisów jak pod B).

E) W przypadku, gdy zwrot towaru nastąpił w tymże samym roku, w którym zawarta została transakcja zakupu i podatnik w tymże roku otrzymał od dostawcy wzamian drugi towar, wpisać należy:

1. do rubr. 16 i 17 księgi obrotów — równowartość zwróconego towaru, odpowiednio ją oznaczając w rubr. 17 (zob. wyżej pkt 1 lit. A) ust. I niniejszej części — „Zwroty Towarów");

2) do rubr. 8 księgi obrotów — równowartość towaru nadesłanego przez dostawcę tytułem rekompensaty; również tego rodzaju kwoty należy odpowiednio oznaczać (gwiazdką, krzyżykiem itp.);

dla wyprowadzenia w końcu roku salda dostawców na podstawie ksiąg celem porównania go z ogólną sumą sald z teczki dostawców należy ogólną sumę rubr. 8 księgi obrotów pomniejszyć o ogólną sumę kwot oznaczonych, w tej rubryce figurujących, postępując dalej w sposób podany w zdaniu ostatnim lit. A) ust. I część „Bonifikaty"; natomiast dla wyprowadzenia w końcu roku salda odbiorców na podstawie ksiąg celem porównania go z saldem wynikającym z teczki odbiorców należy pomniejszyć ogólną sumę rubr. 16 księgi obrotów o ogólną sumę oznaczonych kwot, w tej rubryce figurujących, postępując następnie jak w zdaniu ostatnim ust. II części „Bonifikaty"; wobec zwiększenia przez zapisy jak wyżej pod 1 i pod 2 ogólnej sumy rubr. 16 i 17 i ogólnej sumy rubr. 8 księgi obrotów powstanie przy postępowaniu w myśl pkt. 15 lit. c) i lit. d) objaśnień do księgi obrotów w „bilansie i rachunku wyników" zysk na wierzycielach (dostawcach) i strata na dłużnikach (odbiorcach), które wzajemnie się skompensują, pozostając bez wpływu na ostateczny wynik.

F) W przypadku, gdy zwrot towaru nastąpił w tym samym roku, w którym dokonano zakupu, dostawca zaś w zamian nadesłał towar w roku następnym, należy:

a) **w roku bieżącym:**

postąpić jak w ust. I lit. B) pkt a) niniejszej części („Zwroty Towarów");

b) **w roku następnym:**

1. do rubryki 8 księgi obrotów wpisać równowartość nadesłanego w zamian przez dostawcę towaru;

2. na rachunku dostawcy odnotować otrzymanie ekwiwalentu za zwrot i przenieść ten rachunek z teczki odbiorców do teczki rachunków uregulowanych;

również w tym przypadku, przy sporządzaniu „bilansu i rachunku wyników“ powstaną różnice na wierzycielach (zysk) i dłużnikach (strata), które się wzajemnie skompensują, bez wpływu na ostateczny wynik (zob. wyżej lit. E).

G) W przypadku, gdy towar zwrócono w następnym roku po dokonaniu zakupu i w tymże roku dostawca nadesłał w zamian ekwiwalent towarowy — przebieg zapisów jak pod E).

H) W przypadku jak pod G), lecz gdy ekwiwalent towarowy od dostawcy wpływa nie w tym samym roku, w którym towar zwrócono, a w okresie późniejszym — przebieg zapisów jak pod F).

H¹) W przypadku, gdy zwrot towaru nastąpił w tym samym roku, w którym dokonano zakupu, i dostawca należność z tego tytułu wyrównał w tym samym roku przez potrącenie należnej podatnikowi kwoty w następnym rachunku (przy innej transakcji), który od razu zostaje przez podatnika zapłacony, wpisać należy:

1. do rubr. 16 i 17 księgi obrotów — równowartość zwróconego towaru, odpowiednio ją oznaczając; również oznaczyć należy księgowaną w rubr. 8) księgi obrotów kwotę zakupu towaru następnie zwróconego,

2. do rubr. 8 księgi obrotów — sumę rachunku (następnego) brutto,

3. do rubr. „Rozchód“ raportu obrotów kwotę rachunku netto (po potrąceniu ekwiwalentu za zwrot),

4. do rubr. 17 i 18 księgi kasowej — jak pkt. 3;

w związku z powyższymi zapisami powstanie przy postępowaniu w myśl pkt 15 lit. c) objaśnień do księgi obrotów w bilansie i rachunku wyników strata, wykazana w rubr. 10 na dłużnikach, gdyż z jednej strony należność od nich, będzie zwiększona o zaksięgowane w rubr. 16 i 17 księgi obrotów zwroty, podczas gdy w uiszczeniach (rubr. 5 księgi kasowej) nie będzie odpowiednika tego obciążenia; podobnie powstanie zysk na wierzycielach, gdyż w księdze obrotów zaksięgowana będzie pełna suma rachunku, w którym zwrot potrącono, podczas gdy w księdze kasowej podlega wpisaniu do rubr. 18 suma rachunku zmniejszona o potrącony zwrot (faktycznie wypłacona); na ostateczny wynik nie będzie miało to wpływu, strata bowiem na dłużnikach skompensuje się zyskiem na towarach; przy wyprowadzaniu w końcu roku ogólnego salda odbiorców i ogólnego salda dostawców na podstawie ksiąg celem porównania ich z saldami, wynikającymi z teczki dostawców i teczki odbiorców, należy postępować jak podano w ust. E) niniejszej części.

J) W przypadku jak pod H¹) z tym, że wyrównanie przez dostawcę dokonane zostaje w roku następnym:

a) **w roku bieżącym:**
postąpić jak w ust. I lit. B pkt a) niniejszej części („Zwroty Towarów“),

b) **w roku następnym:**

1. księgowania jak w pkt 2), 3) i 4) ustępu H¹),

2. na rachunku dostawcy odnotować otrzymanie ekwiwalentu za wzrot i przenieść ten rachunek z teczki odbiorców do teczki rachunków uregulowanych;

w końcu roku w „bilansie i rachunku wyników“ powstaną na wierzycielach i dłużnikach opisane w ust. H¹) różnice, nie mające żadnego wpływu na ostateczny wynik.

K) W przypadku jak pod H¹) z tym, że podatnik nie płaci od razu następnego rachunku, w którym zostaje potrącony zwrot, a reguluje go w końcu roku, należy:

a) **w chwili zwrotu towaru:**

1. do rubryki 16 i 17 księgi obrotów wpisać równowartość zwróconego towaru, odpowiednio ją oznaczając; również oznaczyć należy księgowaną poprzednio w rubr. 8 księgi obrotów kwotę zakupu towaru następnie zwróconego,

2. rachunek dostawcy przełożyć do teczki odbiorców, odnotowując na nim kwotę zwrotu;

b) **w chwili otrzymania następnego rachunku, w którym należność za zwrot potrącono:**

1. do rubryki 8 księgi obrotów wpisać kwotę brutto rachunku,

2. na rachunku dostawcy odnotować wpływ ekwiwalentu od dostawcy za zwrot i przenieść rachunek ten z teczki odbiorców do teczki rachunków uregulowanych;

c) **w chwili uiszczenia przez podatnika gotówki za powyższy rachunek:**

1. do rubryki „Rozchód“ (gotówki) raportu obrotów wpisać kwotę uiszczoną (netto),

2. do rubryki 17 i 18 księgi kasowej — jak w pkt 1); w końcu roku w „bilansie i rachunku wyników" sytuacja analogiczna jak w ust. H[1].

L) W przypadku jak pod K) z tym, że podatnik uiszcza należność z rachunku, w którym zwrot zostaje potrącony, nie w tym samym roku, lecz w następnym, należy:

a) **w roku bieżącym:**
postępować jak pod lit. K) pkt a) i pkt b); w końcu roku przy „bilansie i rachunku wyników" sytuacja jak pod H[1]);

b) **w roku następnym:**

1. do raportu obrotów wpisać kwotę uiszczoną z tytułu powyższego rachunku (netto),

2. do rubryki 17 i 18 księgi kasowej jak pkt 1.

II. Podatnik po zapłaceniu przez odbiorcę rachunku otrzymuje następnie od niego zwrot towaru.

Księgowania jak wyżej w ust. I niniejszej części („Zwroty Towarów"), z odpowiednimi zmianami, np.:

A) W przypadku, gdy zwrot towaru nastąpił w tym samym roku, w którym dokonano sprzedaży, a podatnik w tymże roku wysłał odbiorcy w zamian drugi towar, wpisać należy:

1. do rubryki 8 księgi obrotów — równowartość zwróconego przez odbiorcę towaru, odpowiednio ją oznaczając,

2. do rubryki 16 i 17 lub 18 księgi obrotów — równowartość towaru wysłanego odbiorcy tytułem rekompensaty, również ją oznaczając przy rubr. 17 lub 18.

Księgowanie zatem identyczne jak w ust. I lit. E) niniejszej części z tym, że odwrócona będzie z natury rzeczy kolejność księgowania, natomiast sytuacja w końcu roku dokładnie ta sama, w związku z czym objaśnienia do ust. I lit. E) mają pełne zastosowanie.

B) W przypadku jak pod A) z tym, że podatnik wysłał do odbiorcy ekwiwalent towarowy w roku następnym, należy:

a) **w roku bieżącym:**

1. do rubryki 8 księgi obrotów wpisać równowartość zwróconych towarów, odpowiednio ją oznaczając,

2. kopię rachunku dla odbiorcy przenieść z teczki rachunków uregulowanych do teczki dostawców, odnotowując na nim jednocześnie kwotę, przypadającą odbiorcy z tytułu zwrotu.

Przy porównywaniu w końcu roku ogólnego salda dostawców, wynikającego z teczki dostawców, z ogólnym saldem dostawców (wierzycieli), wynikającym z ksiąg (ogólna suma rubr. 8 księgi obrotów, pomniejszona o ogólną sumę rubr. 21, minus ogólna suma rubr. 17 księgi kasowej), należy ogólne saldo dostawców według teczki dostawców powiększyć o niepokryte odbiorcom zwroty, figurujące na ich rachunkach, przeniesionych jak wyżej do teczki dostawców; to zwiększone saldo wpisać również należy przy sporządzaniu bilansu na linii wierzyciele w rubr. 9 „bilansu i rachunku wyników";

b) **w roku następnym:**

1. do rubryki 16 i 17 księgi obrotów wpisać równowartość towaru wysłanego odbiorcy w zamian zwróconego przezeń, odpowiednio ją oznaczając,

2. na rachunku odbiorcy odnotować fakt wysłania ekwiwalentu i przenieść rachunek ten z powrotem z teczki dostawców do teczki rachunków uregulowanych;

W końcu roku i przy sporządzaniu bilansu sytuacja analogiczna jak pod A) niniejszego ustępu (II).

C) W przypadku, gdy zwrot towaru nastąpił w tym samym roku, w którym dokonano sprzedaży, a podatnik wyrównał odbiorcy należność z tego tytułu w tym samym roku przez potrącenie sumy przypadającej odbiorcy z następnego rachunku, który od razu zostaje pokryty przez odbiorcę, wpisać należy:

1. do rubryki 8 księgi obrotów — równowartość zwróconych towarów (wg rachunku dla odbiorcy), odpowiednio ją oznaczając; należy również oznaczyć księgowaną poprzednio w rubr. 16 i 17 lub 18 księgi obrotów kwoty sprzedaży towaru, następnie przez odbiorcę zwróconego,

2. do rubryki 16 i 17 lub 18 księgi obrotów sumę brutto rachunku następnego, w którym zwrot potrącono,

3. do rubryki „Przychód" (gotówki) raportu obrotów — kwotę rachunku netto (faktycznie otrzymaną).

4. do rubryk 4 i 5 księgi kasowej jak wyżej w pkt 3.

W końcu roku sytuacja analogiczna jak w pkt H[1] ustępu I niniejszej części („Zwroty Towarów").

Zaliczki.

Księgowanie zaliczek wypłaconych dostawcom lub otrzymanych od odbiorców.

1. **Wypłacone zaliczki dostawcom przed otrzymaniem towaru:**

A) **W chwili wypłaty:**

1. do raportu obrotów z treścią „wypłacone zaliczki",
2. do księgi kasowej do rubr. 17 w jednej z wolnych rubryk (24—26), którą zatytułować „Rozliczenia", z adnotacją w rubr. 16 „Zaliczki dla dostawcy X".

B) **W chwili nadejścia towaru i jednoczesnego uiszczenia reszty należności z rachunku, na który uiszczona została zaliczka:**

1. do raportu obrotów jako rozchód pełną sumę rachunku i jednocześnie jako przychód z treścią „zwrot zaliczki" kwotę uiszczonej poprzednio zaliczki,
2. do księgi kasowej w rubr. 17 i 18 pełną sumę rachunku i jednocześnie w rubr. 4 oraz w jednej z wolnych rubryk (8—13), którą zatytułować należy „Rozliczenia", kwotę uiszczonej poprzednio zaliczki,
3. do księgi obrotów do rubr. 8 ogólną sumę rachunku.

C) **O ile przy nadejściu towaru, na który wpłacona została zaliczka, nie uiszcza się reszty należności:**

1. na rachunku wzgl. dowodzie wewnętrznym (zob. § 20) kwotę zaliczki,
2. do raportu obrotów w rubr. „Rozchód" gotówki kwotę zaliczki jako częściowe pokrycie rachunku i tę samą kwotę w rubr. „Przychód" gotówki z treścią „zwrot zaliczki",
3. do księgi kasowej w rubr. 17 i 18 kwotę zapłaconej zaliczki i tę samą kwotę do rubr. 4 i do jednej z wolnych rubryk (8—13), zatytułowanej jak wyżej „Rozliczenia",
4. do księgi obrotów w rubr. 8 pełną sumę rachunku.

II. **Otrzymane zaliczki odbiorców przed wydaniem towaru:**

A) **w chwili otrzymania zaliczki:**

1. do raportu obrotów na „Przychód" z treścią „otrzymana zaliczka",
2. do księgi kasowej w rubr. 4 oraz jednej z wolnych rubryk (8—13) zob. ust. I lit. B pkt. 2 — z treścią w rubr 3 „zaliczka od odbiorcy Y".

B) **Przy wydaniu towaru i jednoczesnym otrzymaniu reszty należności:**

1. do raportu obrotów w rubr. „Przychód" pełną sumę rachunku. a w rubr. „Rozchód" kwotę otrzymanej poprzednio zaliczki, traktując ją jako zwrot otrzymanej zaliczki,
2. do księgi kasowej do rubr. 4 i 5 pełną sumę rachunku, a do rubr. 17 oraz jednej z wolnych rubryk (24—26) — zob. ust. I lit. A pkt 2 — kwotę otrzymanej poprzednio zaliczki,
3. do księgi obrotów w rubr. 16 i 17 lub 18 albo 19 pełną sumę rachunku.

C) **O ile przy wydaniu towaru, na poczet którego otrzymano zaliczkę, odbiorca nie wpłaca reszty należności:**

1. na kopii rachunku kwotę otrzymanej zaliczki,
2. do raportu obrotów w rubr. „Przychód" kwotę otrzymanej zaliczki, jako częściowe pokrycie przez odbiorcę rachunku, wpisując ją jednocześnie do rubr. „Rozchód" jako zwrot odbiorcy zaliczki oraz w rubr. „Sprzedaż i wykonane świadczenia na kredyt" resztę sumy rachunku, nie pokrytej otrzymaną zaliczką,
3. do księgi kasowej do rubr. 4 i 5 kwotę otrzymanej poprzednio zaliczki, wpisując jednocześnie tę kwotę do rubr. 17 i do jednej z wolnych rubryk (24—26) — zob. wyżej lit. B) — oraz
4. do księgi obrotów w rubr. 16 i 17 lub 18 albo 19 ogólną sumę rachunku.

Przy księgowaniu zaliczek w sposób podany w tych uwagach salda odbiorców i dostawców w momencie sporządzania bilansu zostaną obliczone tak, jak gdyby tych zaliczek nie było, to znaczy, że wprowadzone salda odbiorców i dostawców będą się różniły o sumy tych zaliczek zapisanych na kontach „Rozliczenia", wobec niezrealizowania transakcji zakupu bądź sprzedaży; w roku następnym z chwilą otrzymania wzgl. wysłania towarów zapisy winny być przeprowadzone w sposób wyżej podany.

Przy sporządzaniu „bilansu i rachunku wyników" należy skreślić konto „zysk lub strata", figurujące we wzorze zamieszczonym na str. 1 księgi obrotów, a w następnej linii (niżej) wpisać konto „Rozliczenia" i dopiero pod nim zamieścić konto „Zysk lub strata", następnie wpisać na linii „Rozliczenia" do rubryki 4 „Winien" („przychód") bilansu w r-ku wyników ogólną roczną sumę rubryki „Rozliczenia" ze strony „Rozchód" księgi kasowej, a do rubryki 5 „Ma" („Rozchód") ogólną roczną sumę rubryki „Rozliczenia" ze strony „Przychód" księgi kasowej, różnicę między rubryką 4 i 5 należy wpisać do rubryki 6 jeśli suma z rubryki 4 będzie wyższa od sumy rubryki 5, a do rubryki 7 w przypadku odwrotnym. Następnie wyprowadzoną w ten sposób sumę należy przenieść odpowiednio do rubryki 8 „Aktywa" (Stan czynny) lub do rubryki 9 „Pasywa" (stan bierny).

Jeśli chodzi o inwentarz, to przed jego sporządzeniem przedsiębiorstwo powinno sporządzić zestawienie zaliczek wypłaconych dostawcom, na które towaru jeszcze nie otrzymano, oraz zaliczek otrzymanych od odbiorców, którym towaru jeszcze nie wysłano. Jeśli suma zaliczek dla dostawców, wynikająca z powyższego zestawienia będzie wyższa od sumy zaliczek od odbiorców, to różnicę zamieścić należy w stanie czynnym inwentarza, wpisując w treści: „Rozliczenia", gdy suma zaliczek dla dostawców jest mniejsza od sumy zaliczek od odbiorców, to różnicę wpisać należy w „Stanie Biernym" inwentarza; oczywiście kwoty, figurujące z tego tytułu w inwentarzu, muszą być zgodne z kwotą, figurującą w „Bilansie i Rachunku Wyników" na linii „Rozliczenia" w rubr. 8 do 9.

Weksle protestowane.

Podatnik od dostawcy, któremu tytułem pokrycia należności wręczył weksel swego odbiorcy, otrzymuje zwrot tego weksla po zaprotestowaniu i wpłaca dostawcy sumę wekslową.

A. **O ile odbiorca weksel wykupił w późniejszym terminie od podatnika, zwracając mu koszty protestu, należy:**

1. do księgi kasowej w rubr. 17 i do jednej z wolnych rubryk (24—26), zatytułowanej „Rozliczenia" wpisać w chwili wykupienia sumę weksla z treścią „wykupiony", protestowany weksel obcy"; jeśli rubryka „Rozliczenia" została już otwarta w związku z wypłaconymi odbiorcom zaliczkami, to sumę zapłaconą za protestowany weksel wpisać do tejże rubryki,

2. do księgi kasowej w rubr. 17 i 22 wpisać koszt protestu tego weksla,

3. do księgi kasowej w rubr. 4 i do rubryki „Rozliczenia" otwartej po stronie „Przychód" tej księgi (zob. omówienie w pkt 1) wpisać kwotę wekslową w momencie, gdy odbiorca weksel wykupił, z treścią „zwrot za protestowany weksel obcy",

4. do księgi kasowej do rubr. 4 i do jednej z pozostałych jeszcze wolnych rubryk (8—13) odpowiednio zatytułowanej wpisać zwrócone przez odbiorcę koszty protestu (zwrot ten uwzględnić w końcu roku przy zestawieniu wyników, zamieszczając kwotę zwróconych kosztów na linii „koszty" w rubr. 5 „bilansu i rachunku wyników".

B. **O ile odbiorca weksla swego nie wykupi, a podatnik dojdzie do wniosku, iż pretensja jest nieściągalna, należy:**

1. do księgi kasowej w rubr. 17 i w rubryce „Rozliczenia" (zob. pkt 1 lit. A) wpisać w chwili wykupienia sumę weksla z treścią „wykupiony protestowany weksel obcy",

2. od księgi kasowej w rubr. 17 i 22 wpisać koszty protestu tego weksla,

3. **w końcu roku** do księgi kasowej w rubryce 17 i 22 wpisać kwotę wekslową **bez** kosztów protestu z treścią „strata na protestowanym wekslu" i w rubr. 4 i rubr. „Rozliczenia" (zob. wyżej pkt 3 lit. A) tej księgi tę samą kwotę z treścią „zwrot za wykupiony weksel protestowany".

Powyższe księgowanie ma na celu wprowadzenie na rachunek kosztów w księdze kasowej pozycji, która w istocie swej nie była operacją gotówkową (spisanie weksla na straty).

C. **O ile już w momencie wykupienia weksla protestowanego od dostawcy podatnik ma dowody, że weksel ten nie przedstawia żadnej wartości,**

— wówczas wpisać należy tylko do rubryki 17 i 22 księgi kasowej sumę **faktycznie** wypłaconą (łącznie z kosztami) za wykupiony weksel protestowany.

Oczywiście przy transakcjach opisanych w ust. A) i B) należy również dokonać odpowiednich zapisów w raporcie obrotów, a to celem wykazania właściwego salda kasowego.

Co do tego jak postępować z zapisami w rubrykach „Rozliczenia“ zob. wyjaśnienia w części „Zaliczki“.

„M i a r k a“

Podatnik prowadzący przedsiębiorstwo młyńskie otrzymuje za przemiał zboża pewną ilość kg. zboża dostarczonego do przemiału:

1) w raporcie obrotów w rubryce „Obroty Gotówkowe“ na „Przychód“ zapisać równowartość gotówkową miarki (wg cen jakie płacone są przez młyny przy zakupie zboża) i tę samą kwotę wpisać na „Rozchód“,

2. w księdze kasowej sumę powyższą wpisać: a) do rubryk 4 i 5 oraz b) do rubr. 17 i 18,

3. w księdze obrotów sumę tę (równowartość gotówkową miarki) wpisać w rubr. 16 i 19 i do rubr. 8.

Jak z powyższego wynika, księgowania zostaną dokonane tak, jak gdyby z jednej strony nastąpiło wykonanie świadczenia, a z drugiej strony zakup zboża — za gotówkę; przeprowadzenie tej transakcji przez księgę kasową jest konieczne, gdyż inaczej w końcu roku ogólne saldo wierzycieli (dostawców) i w ogóle saldo dłużników (odbiorców) wynikające z ksiąg nie byłoby zgodne ze stanem wynikającym z teczki dostawców i teczki odbiorców (zob. zdanie 1 § 32); mogłoby to spowodować następnie przy sporządzaniu bilansu konieczność żmudnych poszukiwań dla wyjaśnienia przyczyn niezgodności.

W y m i a n a t o w a r ó w.

Podatnik wydaje kontrahentowi jeden towar, a otrzymuje w zamian inny towar tej samej wartości.

Księgowania tak jak przy „miarce“, jak gdyby z jednej strony sprzedano, a z drugiej strony nabyto towar za gotówkę, a więc:

1. w raporcie obrotów w rubryce „Obroty gotówkowe“ na „Przychód“ równowartość otrzymanego towaru — wg otrzymanego rachunku oraz na „Rozchód“ tę samą sumę,

2. w księdze kasowej w rubr. 4 i 5 oraz w rubr. 17 i 18 sumy z raportu obrotów,

3. w księdze obrotów te same kwoty w rubr. 16 i 17 lub 18 oraz w rubr. 8.

Wynagrodzenia w naturze pracowników.

1. do raportu obrotów w rubr. „Przychód“ rubr. „Rozchód“ równowartość wydanego towaru,

2. w księdze kasowej wpisać sumę tę do rubryki 4 i 5 oraz do rubryki 22 lub 23,

3. w księdze kasowej tę samą kwotę wpisać do rubryki 17 i rubryki 20, o ile będzie ona wolna, w przeciwnym razie do rubr. 17 i 18; w tym przypadku kwotę tę należy odpowiednio oznaczyć (np. literą „W“), a to aby ją łatwo wyłączyć przy zestawianiu obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

Jak z powyższego wynika, księgowania powyższe dokonane zostały tak, jak gdyby właściciel z jednej strony płacił gotówką wynagrodzenie, a z drugiej strony pracownicy zakupywali od niego towary. Było to konieczne celem uwidocznienia tego wydatku w rubryce koszty lub robocizna; oczywiście zakup towaru przeznaczonego na wynagrodzenia powinien być księgowany na ogólnych zasadach (rubr. 8 w księdze obrotów oraz rubr. 17 i 18 w księdze kasowej), na wydane zaś pracownikom deputaty powinien podatnik posiadać odpowiednie dowody: listy płacy z pokwitowaniami pracowników z odbioru deputatu.

Podjęcia w naturze przez właściciela:

1. do raportu obrotów wpisać równowartość pobranego przez właściciela towaru (wg kosztu własnego) do rubryki „Rozchód“ i „Przychód“,

2. sumę tę wpisać do rubryki 4 i 5 oraz 19 księgi kasowej,

3. powyższą sumę wpisać również do rubryki 16 i 17 księgi obrotów, także odpowiednio ją oznaczając (np. „wł.“) celem wyłączenia z obrotu podatkowego.

Jak z powyższego wynika, księgowania dokonano tak, jak gdyby z jednej strony towar został sprzedany za gotówkę, a z drugiej strony gotówka ta została podjęta przez właściciela. Księgowania te były konieczne, aby na rachunku właściciela uwidocznić dokonane przezeń podjęcia z przedsiębiorstwa.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

181

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 maja 1947 r. L. D. V. 4478/4/47 (Nr 112)

w sprawie sposobu pobierania, zaświadczania i prowadzenia rejestrów podatku od nabycia praw majątkowych oraz opłaty skarbowej.

Do

izb skarbowych i urzędów skarbowych (rewizyjnych).

I. Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu do wiadomości:

1) okólnik Nr 14/47 Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1947 r. Nr G. S. 3093/47 — do wszystkich sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości (załącznik Nr 1);

2) okólniki Ministerstwa Komunikacji:

a) z dnia 19 kwietnia 1947 r. Nr II/3—40/1/47 do wszystkich Dyrekcyj Okr. Kolei Państw. biura kontroli dochodów, wydziałów handlowo-taryfowych i biur finansowych oraz do Centralnego Biura Taryf i Rozrachunków Zagr. P. K. P. w Bydgoszczy (załącznik Nr 2),

b) z dnia 21 kwietnia 1947 r. Nr II/1 c—69—6—47 do Państw. Przedsiębiorstwa Polskie Linie Lotnicze „Lot“ (załącznik Nr 3),

c) z dnia 22 kwietnia 1947 r. Nr II/1 c—69—6—47 do przedsiębiorstwa „Państwowa Komunikacja Samochodowa“ (załącznik Nr 4),

d) z dnia 22 kwietnia 1947 r. Nr II/1 c—69—6—47 do Zarządu Głównego Polskiej Żeglugi na Odrze i do Dyrekcji Żeglugi na Wiśle w Warszawie (załącznik Nr 5),

e) z dnia 22 kwietnia 1947 r. Nr II/1 c—69—6—47 do wszystkich Zarządów Kolei Prywatnych pod Przymusowym Zarządem Państwowym (załącznik Nr 6);

3) okólniki Ministerstwa Żeglugi — Generalnego Inspektoratu Portów i Żeglugi:

a) z dnia 22 kwietnia 1947 r. G. I. P. i Ż. 0—26/4028/47 do „Gdynia—Ameryka Linie Żeglugowe S. A.“ w Gdyni oraz do przedsiębiorstw „C. Hartwig“ S. A. w Warszawie, „Baltica“ sp. z o. o. w Gdyni i „Deo Gloria“ sp. z o. o. w Gdyni (załącznik Nr 7),

b) z dnia 23 kwietnia 1947 r. G. I. P. i Ż. 0—26/4029/47 do Głównego Urzędu Morskiego we Wrzeszczu, Urzędu Morskiego w Szczecinie, Biura Odbudowy Portów w Gdańsku, Biura Odbudowy Portów w Szczecinie, Państwowej Szkoły Morskiej (załącznik Nr 8).

II. W związku z załączonym okólnikiem Ministerstwa Komunikacji z dnia 19 kwietnia 1947 r. Nr II/3—40/1/47 — Mnisterstwo Skarbu podaje poniżej wyciągi:

1) z § 6 pkt 11 lit. d) R. P. T. (Regulamin przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych, ogłoszony jako załącznik do rozp. Ministra Komunikacji z dnia 24 września 1938 r. w Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 521).

„Jeżeli miejsce przeznaczone w liście przewozowym dla wyszczególnienia towarów nie wystarcza, do dalszego oznaczenia należy użyć osobnych, dodatkowych arkuszy papieru o takich samych rozmiarach. jak list przewozowy, podpisany przez nadawcę“,

2) z art. 6 § 6 lit. s/K.M.T. (Konwencja Międzynarodowa o przewozie towarów kolejami żelaznymi ogłoszona w Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 89, poz. 642).

„Jeżeli miejsce, przeznaczone w liście przewozowym dla wyszczególnienia towarów nie wystarcza, należy wyszczególnić je na arkuszach, o takich samych rozmiarach, jak list przewozowy, starannie z nim złączony i podpisany przez nadawcę. W liście przewozowym należy zamieścić wzmiankę o istnieniu tych arkuszy. Jeżeli podano ogólną wagę przesyłki, należy ją wpisać do samego listu przewozowego“.

III. Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu do wiadomości pisma z dnia 25 kwietnia 1947 r. L. D. V. 3990/4/47 do Ministerstwa Administracji Publicznej i Ministerstwa Ziem Odzyskanych (załącznik Nr 9) i z dnia 21 kwietnia 1947 r. L. D. V. 3390/4/47 do Prezydium Rady Ministrów i pozostałych ministerstw (załącznik Nr 10) w sprawie wprowadzenia w życie

dekretów z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej.

IV. Aż do czasu ukazania się rozporządzenia wykonawczego z mocy art. 17 ust. 3 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i art. 4 ust. 3 dekretu o opłacie skarbowej — Ministerstwo Skarbu ustala następujące wzory rejestru podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej:

A. Rejestr opłaty skarbowej dla osób trudniących się przewozem pojazdami mechanicznymi.

W myśl § 12 regulaminu przewozu towarów pojazdami mechanicznymi stanowiącego załącznik Nr 2 do § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 13 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 868) — uprawiający koncesjonowany przewóz towarów pojazdami mechanicznymi obowiązany jest prowadzić „księgę przewozów" według wzoru ustalonego w załączniku „D" do tegoż regulaminu. Księgę powyższą należy traktować jako rejestr. Przedsiębiorca obowiązany jest notować w rubryce „uwagi" kwotę pobranej opłaty skarbowej oraz podsumować tę rubrykę z końcem okresu sprawozdawczego.

W myśl. § 7 tegoż regulaminu winien przedsiębiorca prowadzić „kwitariusz przewozowy" osobno dla każdego pojazdu z zachowaniem kolejności numerów według wzoru „A" ustalonego w załączniku „D" do powyższego regulaminu.

W myśl § 8 regulaminu przedsiębiorca przyjmując do przewozu przesyłkę obowiązany jest wydać pokwitowanie. Pokwitowanie to składa się z grzbietu kwitariusza oraz pokwitowania nadania. Grzbiet kwitariusza pozostaje w kwitariuszu, zaś pokwitowanie otrzymuje nadawca. Tak w grzbiecie pokwitowania, jak i w pokwitowaniu nadania przedsiębiorca winien umieścić zaświadczenie o uiszczeniu opłaty skarbowej o treści „opłatę skarbową od przewozu w kocie 10 zł pobrano".

B. Rejestr opłaty skarbowej dla „innych przewoźników" (obejmuje: przewoźników, dla których nie ustalono innych wzorów rejestrów)

Rejestr ten winien obejmować:

1) pozycję bieżącą rejestru,

2) imię i nazwisko osoby, oddającej rzecz do przewozu,

3) numer dowodu, listu przewozowego względnie innego dokumentu, stwierdzającego przyjęcie rzeczy do przewozu,

4) kwotę pobranej opłaty skarbowej,

5) uwagi.

Zaświadczenie o uiszczeniu opłaty skarbowej zawierające pozycję rejestru opłat i kwotę pobranej opłaty skarbowej winno być umieszczone zarówno na dokumencie wydanym nadającemu, jak i pozostającym u przewoźnika.

C. Rejestr podatku od nabycia praw majątkowych dla poborcy w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (art. 18 ust. 1 pkt 2 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych).

Rejestr powyższy prowadzi kierownik działu egzekucyjnego dla wszystkich poborców w danym urzędzie skarbowym (rewizyjnym).

Rejestr winien obejmować:

1) pozycję bieżącą rejestru,

2) datę odbycia licytacji lub sprzedaży dokonanej w inny sposób,

3) numer akt egzekucyjnych i imię i nazwisko poborcy,

4) imię i nazwisko nabywcy na licytacji lub przy sprzedaży dokonanej w inny sposób,

5) podstawę opodatkowania (suma uzyskana z licytacji lub ze sprzedaży w inny sposób),

6) stopę procentową podatku (1%),

7) kwotę podatku,

8) datę wpłaty pobranego podatku na rachunek urzędu skarbowego (rewizyjnego),

9) uwagi.

Te same zasady przy wpisie do rejestru podatku od nabycia praw majątkowych stosuje się w razie dokonania sprzedaży w inny sposób, aniżeli w drodze licytacji np. sprzedaży z wolnej ręki, sprzedaży w przedsiębiorstwie dłużnika itp. (art. 82 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84).

Zgodnie z przepisem art. 17 ust. 4 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych poborca uzależnia wydanie rzeczy nabytej na licytacji od zapłacenia podatku. Na uiszczony podatek od nabycia praw majątkowych pobor-

ca wystawia osobne pokwitowanie ze swojego kwitariusza, na którym zaznacza numer tytułu wykonawczego. W razie wydania przez urząd skarbowy (rewizyjny) na żądanie nabywcy zaświadczenia o nabyciu przedmiotów na licytacji lub przy sprzedaży w inny sposób, w zaświadczeniu powinny być umieszczone dane przewidziane w art. 17 ust. 2 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych z zaznaczeniem, że pokwitowanie na uiszczony podatek od nabycia praw z licytacji lub w inny sposób było wydane w dniu nabycia.

Każdy poborca przekazuje pobrane kwoty tytułem podatku od nabycia praw majątkowych przy sprzedaży z licytacji lub przy sprzedaży w inny sposób wprost na konto urzędu skarbowego (rewizyjnego) przeprowadzającego licytację w terminach zakreślonych w art. 18 ust. 1 pkt 2 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych (zob. § 76 instrukcji egzekucyjnej w brzmieniu zmienionym zarządzeniami z października 1945 r. L. D. V. 33176/2—4/23/45 i z dnia 27 stycznia 1946 r. L. D. V. 65513/1—18/138/45 oraz zarządzenie z dnia 1 lutego 1947 r. L. D. V. 179/2/47).

Kierownik działu egzekucyjnego wypełnia rejestr w terminie odbioru służby od poborców, badając równocześnie na podstawie deklaracji płatniczych lub pokwitowań z przekazania kwot podatku przez P. K. O. (§ 77 Instr. egz.) i akt egzekucyjnych prawidłowość obliczenia podatku oraz fakt wpłacenia i termin wpłaty pobranego podatku przez poborcę na konto urzędu skarbowego (rewizyjnego).

D. Rejestr opłat skarbowych dla osób trudniących się zawodowo przechowywaniem rzeczy cudzych (art. 4 ust. 1 pkt 5 dekretu o opłacie skarbowej) — winien obejmować:

1) pozycję bieżącą rejestru,

2) datę wystawienia pisma, stwierdzającego przyjęcie na przechowanie,

3) imię i nazwisko osoby dającej rzecz na przechowanie,

4) kwotę pobranej opłaty,

5) uwagi.

O sposobie prowadzenia rejestru zawiadomią izby skarbowe lub urzędy skarbowe właściwe organizacje płatników oraz rozwiną stosowną akcję instrukcyjną przy doraźnej kontroli zarządzonej Cz. VII okól. Nr 87 Ministerstwa Skarbu z dnia 24 kwietnia 1947 r. L. D. V. 3551/4/47.

V. Równocześnie Ministerstwo Skarbu prostuje następujące błędy pisarskie w okólniku Nr 87 według numeracji Dep. V. Nr 68/47 w przedmiocie wprowadzenia w życie dekretów z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej:

1) w części III ust. 2 w wierszu 3 od góry zamiast „pisma" powinno być „papieru",

2) w części IV pkt 4 zamiast „§ 37 rws" powinno być „§ 176 rws",

3) w części V w wierszu 5 zamiast „Cz. II" powinno być „Cz. I".

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

Załącznik Nr 1 do okóln. M. Sk. Nr 112.

OKÓLNIK Nr 14/47.

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI

Nr GS. 3093/47.

w sprawie obliczania i pobierania podatku od nabycia praw majątkowych tudzież opłaty skarbowej.

Do
wszystkich sądów i urzędów
wymiaru sprawiedliwości.

Z dniem 1 maja 1947 r. wchodzą w życie dekrety z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych i o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106 i 107), których wykonanie zostało poruczone Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami (art. 25 dekretu o pod. od nab. pr. maj. i art. 12 dekretu o opł. skarb.).

Do czasu wydania rozporządzeń wykonawczych do powołanych dekretów Ministerstwo

Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządza co następuje:

I. Obliczanie i pobieranie podatku i opłaty skarbowej przez notariuszów (art. 17 ust. 1 pkt 1 dekretu o pod. od nab. pr. maj. i art. 4 ust. 1 pkt 1 dekretu o opł. skarb).

Notariusze stosują odpowiednio przepisy §§ 50, 51, 53 ust. 2, 55 ust. 1, 56 ust. 1, 58, 59 ust. 3 lit. **a** do **c** oraz ust. 5, 63, 64 i 65 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 99, poz. 842) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 797), z uwzględnieniem postanowień art. 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2, 4 i 5 oraz art. 18 pkt 1 dekretu o pod. od nab. praw maj. tudzież art. 4 ust. 1 pkt 1, ust. 2, 4 i 5 oraz art. 6 ust. 1 pkt 3 dekretu o opłacie skarbowej.

Wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu (wzór Nr 3 do § 63 rws) zastępuje rejestr podatku od nabycia pr. maj. i opł. sk. W wykazie tym wprowadza się następujące zmiany:

1) nagłówek rubr. 7 — 9 otrzymuje brzmienie: „podatku od nabycia pr. maj.",

2) nagłówek rubr. 7 otrzymuje brzmienie: „od nabycia własności nieruchomości",

3) nagłówek rubr. 8 otrzymuje brzmienie: „od nieopłatnego nabycia (w drodze darowizny)",

4) nagłówek rubr. 9 otrzymuje brzmienie: „nie wymienionych w rubr. 7 i 8",

5) nagłówek rubr. 10 otrzymuje brzmienie: „razem (rubr. 7—9)",

6) nagłówek rubr. 11 otrzymuje brzmienie: „opłaty skarbowej",

7) nagłówek rubr. 12 otrzymuje brzmienie: „ogółem (suma rubr. 10 + 11)".

W deklaracji wzór nr 4 do § 64 rws należy ogólną sumę wpłaty rozbić w sposób określony w nowoustalonych rubrykach 7 — 12 wzoru nr 3 do § 63 rws.

II. Obliczenie i pobieranie podatku od nab. pr. maj. i opł. sk. przez właściwych sekretarzy sądowych (art. 17 ust. 1 pkt 2 dekr. o pod. od nab. pr. maj.).

Właściwy sekretarz sądu sporządza obliczenie podatku od nab. pr. maj. z chwilą powstania obowiązku podatkowego. Obliczenie podatku zawiera:

1) nr i sygnaturę akt sądowych oraz datę orzeczenia sądowego,

2) nazwiska i imiona podatników oraz ich adresy,

3) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku, tj. określenie prawa maj.),

4) wartość prawa majątkowego,

5) stopę procentową podatku lub stawkę opłaty skarbowej,

6) sumę podatku lub opłaty skarbowej,

7) podstawę niepobrania podatku lub opłaty skarbowej,

8) podpis właściwego sekretarza sądu oraz datę sporządzenia obliczenia.

Obliczenie podatku sporządza się przebitkowo w 2 egz., z których jeden dołącza się do akt, drugi zaś zostaje wręczony podatnikowi celem wpłacenia przez niego należności podatkowej w kasie sądowej.

Równocześnie ze sporządzeniem obliczenia sekretarz wpisuje je do księgi „należności obcych" (wzór Nr 6 do § 16 rozp. Min. Spraw. o kasach sądowych). Dla należności skarbowych należy otworzyć w tej księdze odrębne konto.

W razie zgłoszenia się podatnika sekretarz wręcza mu 1 egzemplarz obliczenia podatku, na podstawie którego kasa sądowa przyjmuje należność i wydaje podatnikowi pokwitowanie w 2 egzemplarzach.

Kasa sądowa wpisuje pobraną należność skarbową w rubr. 9 księgi kasowej (wzór nr 4 do § 10 rozporz. o kasach sądowych), oznaczając przy wpisywanej kwocie pobranej opłaty skarbowej litery „o. s", natomiast kwoty, pobrane z tytułu pod. od nab. pr. maj. pozostają bez oznaczenia.

W terminach przewidzianych w §§ 8 i 14 rozporz. o kasach sądowych, skarbnik wpłaca do właściwego urzędu skarbowego kwoty pobranych opłat skarbowych i pod. od nab. pr. maj., dołączając odrębną deklarację, w której wyszczególnia oddzielnie kwoty pobrane tytułem:

a) pod. od nabycia pr. maj. od przejęcia własności nieruchomości,

b) pod. od nabycia pr. maj. z innych tytułów,

c) razem (a+b),

d) opłaty skarbowej,

e) ogółem (c+d).

Drugi egzemplarz pokwitowania kasy sądowej, złożony przez podatnika, załącza sekretarz sądowy do akt sprawy, zaświadczając równocześnie na wydawanym dokumencie sposób obliczenia podatku mianowicie:

1) rodzaj czynności prawnej przedmiot podatku, tj. określenie prawa majątkowego),

2) podstawa opodatkowania, tj. wartość prawa majątkowego,

3) stopa procentowa podatku lub stawka opłaty skarbowej,

4) suma podatku lub opłaty skarbowej,

5) podstawa niepobrania podatku lub opłaty skarbowej,

6) poz. księgi kasowej i data wpłaty,

7) podpis właściwego sekretarza sądowego oraz data.

Sekretarz sądu równocześnie z wystawieniem zaświadczenia odnotowuje przy odpowiedniej poz. ks. należności obcych uiszczenie należności skarbowej (data i nr ks. kasowej).

W razie nieuiszczenia podatku przez podatnika w ciągu miesiąca od powstania obowiązku podatkowego sekretarz sądu przesyła właściwemu urzędowi skarbowemu 2-gi egzemplarz obliczenia podatku, przeznaczony dla podatnika, z zaznaczeniem, że podatku nie uiszczono; datę wysłania obliczenia notuje w aktach sprawy i w odpowiedniej rubryce księgi należności obcych.

Gdyby po wysłaniu zawiadomienia (obliczenia) do urzędu skarbowego nastąpiło uiszczenie podatku przez podatnika, sekretarz sądu zawiadomi o wpłacie właściwy urząd skarbowy, odnotowując wpłatę w księdze należności obcych.

III. Obliczanie i pobieranie podatku od nab. pr. maj. przez komorników sądowych (art. 17 ust. 1 pkt 3 dekr. o pod. od nab. pr. maj.).

Komornik obowiązany jest zapisać pobrany podatek w nowo dodanej rubryce 16 repertorium komornika (wzór nr 1 do § 69 rozporz. Min. Spraw. z dnia 15.XII.1932 r. — instrukcja dla komorników Dz. U. R. P. Nr 114 poz. 946 ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Sprawiedl. Dz. U. R. P. z 1934 r. nr 24, poz. 179).

Pobór podatku może nastąpić tylko w gotówce (art. 18 dekr. o pod. od nab. praw maj.).

Terminy wpłaty podatku przez komorników reguluje art. 18 pkt 3 dekretu.

IV. Obliczanie i pobieranie podatku od nab. praw maj. przez urzędnika państw. od umów, zawartych bez udziału notariusza lub sądu w imieniu Państwa, w zakresie jego obowiązków służbowych (art. 17 ust. 1 pkt 6).

Urzędnik prowadzi rejestr podatku od nab. pr. maj. o następujących rubrykach:

1) poz. bieżąca,
2) imiona i nazwiska podatników oraz ich adresy,
3) data nabycia prawa i nr akt sprawy,
4) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku, tj. określenie prawa majątkowego),
5) wartość prawa majątkowego,
6) stopa procentowa podatku,
7) suma podatku,
8) podstawa niepobrania podatku,
9) uwagi.

W rubryce 9 należy podać sposób obliczenia wartości prawa majątkowego.

Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca uwagę na postanowienia art. 9 dekretu z dnia 16.V. 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. nr 27, poz. 173) w przedmiocie odpowiedzialności płatników z samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

Obywatele Kierownicy Sądów Grodzkich zechcą wydać w myśl powyższego odpowiednie zarządzenia podległym komornikom.

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1947 r.

Podsekretarz Stanu

Podpis nieczyt.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Finansowy
Nr II./3-40/1/47

Załącznik Nr 2 do ok. M. Sk. Nr 112.
Warszawa, dnia 19 kwietnia 1947 r.

Opłaty skarbowe od dokumentów przewozowych.

Do

wszystkich Dyrekcji Okr. Kolei Państw. Biura Kontroli Dochodów, odpisy do Wydziałów Handlowo-Taryfowych i Biur Finansowych oraz do Centralnego Biura Taryf i Rozrachunków Zagr. P. K. P. w Bydgoszczy.

W dzienniku Ustaw R. P. Nr 27, poz. 107 z dnia 22 marca 1947 r. został ogłoszony dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Dekretem tym uchylono między innymi postanowienia ustawowe o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, wprowadzając w miejsce opłat stemplowych — od dnia 1 maja 1947 opłatę skarbową.

Opłacie skarbowej podlegać będą kolejowe dokumenty przewozowe, a mianowicie:

a) kwity bagażowe komunikacji wewn. i międzynarodowej,

b) listy ekspresowe komunikacji wewn. i międzynarodowej,

c) listy przewozowe komunikacji wewn. i międzynarodowej,

d) zlecenia — listy przewozowe na przewóz przesyłek wojskowych,

e) zgłoszenia przewozu stacyjnego,

f) wykazy przesyłkowe z wyłączeniem wykazów przesyłkowych na stałe przewozy mleka,

g) ewentualnie inne dokumenty zastępujące wymienione wyżej dokumenty przewozowe np. bilety rowerowe.

Wolne są od opłaty skarbowej wykazy przesyłkowe na stałe przewozy mleka wszelkiego (również maślanki, serwatki, śmietany i śmietanki). Wolne są od opłaty skarbowej również kwity przesyłkowe na przewóz przesyłek gospodarczych P. K. P., gdyż kwity te nie mają w ścisłym znaczeniu charakteru dokumentów przewozowych stwierdzających zawarcie umów o przewóz.

Opłata skarbowa od dokumentów przewozowych wynosi:

a) przy przesyłkach kolejowych, należących do kategorii przesyłek drobnych np. przy przesyłkach bagażowych, ekspresowych, drobnych przesyłkach towarowych po zł 10 od każdego arkusza dokumentu przewozowego,

b) przy przesyłkach nie należących do kategorii przesyłek drobnych po 50 zł od każdego arkusza dokumentu przewozowego.

Za osobny arkusz w sensie przepisów dekretu należy uważać:

a) właściwy list przewozowy,

b) każdy dodatkowy arkusz sporządzony po myśli § 6 p. 11 lit. d) R. P. T. oraz art. 6 § 6 lit. e. K. M. T.

Opłatę skarbową należy pobierać i wykazywać w dokumentach przewozowych oraz w wykazach rachunkowych kas ekspedycyjnych (manipulacyjnych) w taki sam sposób jak dotychczas pobierano i wykazywano opłaty stemplowe. Również w ten sam sposób powinny wykazywać opłatę skarbową Biura Kontroli Dochodów i C. B. T. R. Z. w zestawieniach, księgach obrotów i zleceniach księgowych.

W związku z powyższym należy w planie kontowym P. K. P. w rachunku 7 (depozyty) koncie 2 (podatki skarbowe) zmienić nazwę subkonta drugiego na „Opłata skarbowa".

Dyrekcje P. K. P. wydadzą bezzwłocznie odpowiednie zarządzenia wszystkim podległym stacjom, ażeby pobieranie i zarachowywanie opłaty skarbowej od 1 maja rb. odbywało się prawidłowo, przy czym Ministerstwo Komunikacji zwraca specjalnie uwagę, że opłata skarbowa jest wyższa niż dotychczasowe opłaty stemplowe. Gdyby więc stacje nadal pobierały opłaty stemplowe zamiast opłaty skarbowej, musiałyby być wystawiane później r-ki różnicy na niedobory.

p. o. Dyrektora Departamentu

Cywiński

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Finansowy
Nr II./1c-69/6/47

Załącznik Nr 3 do ok. Min. Sk. Nr 112.
Warszawa, dnia 22 kwietnia 1947 r.

Opłata skarbowa od dokumentów przewozowych.

Do
Państw. Przedsiębiorstwa Polskie Linie Lotnicze „Lot".

W Dzienniku Ustaw Nr 27, poz. 107 z dnia 22 marca 1947 r. ogłoszony został dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Dekretem tym uchylono postanowienia o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, a w ich miejsce wprowadzono z dniem 1 maja br. opłatę skarbową.

W związku z tym Min. Kom. zwraca uwagę przedsiębiorstwu na postanowienia pkt 10 lit. b) tabeli opłat skarbowych część I i Nr 32 tabeli opłat skarbowych część II — przepisy do-

datkowe, na podstawie których podlega opłacie skarbowej „bilet lub inny dokument uprawniający do jazdy statkiem“ przy czym opłatę skarbową pobiera się od sumy wynagrodzenia za przewóz statkiem i za inne jeszcze ewentualne świadczenia, do których przedsiębiorca się zobowiązał (żywienie itp). Przy czym za żeglugę powietrzną krajową w rozumieniu części II — przepisy dodatkowe Nr 32 tabeli opłat skarbowych, uważa się jedynie żeglugę powietrzną między portami lotniczymi w kraju. Od biletów wystawionych na przelot do portów zagranicznych pobiera się opłatę skarbową od całej sumy na jaką opiewa bilet.

W związku z powyższym przedsiębiorstwo zaprowadzi osobny rejestr opłaty skarbowej od przewozu osób i rzeczy (patrz tabela opłat skarbowych część I poz. 10).

W rejestrze należy prowadzić następujące rubryki: 1) Nr kolejny rejestru, 2) Nr listu przewozowego lub bagażowego, albo Nr i serię biletu pasażerskiego, 3) opłatę za przewóz łącznie ze świadczeniami ubocznymi, 4) stawka opłaty, 5) kwota pobranej opłaty skarbowej, 6) uwagi.

Płatnik (przedsiębiorstwo) zaświadcza na oryginałach i odpisach:

a) listu przewozowego lotniczego,

b) biletu,

c) kwitu bagażowego,

o uiszczeniu opłaty skarbowej z podaniem pozycji rejestru opłat.

Jeżeli kwit bagażowy wydany został łącznie z biletem pasażerskim (na jednym blankiecie) i jeżeli bagaż podlega opłacie taryfowej (przewozowej) należy pobrać opłatę skarbową od kwitu bagażowego, niezależnie od opłaty skarbowej pobranej od biletu pasażerskiego. Opłata musi być uwidoczniona na kwicie bagażowym z podaniem pozycji rejestru opłat.

Pobraną gotówkę z tytułu opłaty skarbowej winno przedsiębiorstwo P. L. L. „Lot“ odprowadzić w terminach określonych w art. 4 ust. 5 dekretu o opłacie skarbowej tj. jeśli chodzi o kwoty opłaty skarbowej pobranej w czasie od 1 — 15 dnia każdego miesiąca do dnia 20 danego miesiąca, jeśli zaś chodzi o kwoty opłaty skarbowej, pobrane w czasie od 16 do końca m-ca do dnia 5 każdego następnego m-ca.

Przy każdorazowej wypłacie należy złożyć deklarację zawierającą dane za jaki okres pobrano opłatę oraz wysokość opłaty.

Jednocześnie Min. Kom. przypomina, że w myśl art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 16.V.46 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) przewoźnik, jako płatnik opłaty skarbowej, odpowiada z mocy samego prawa całym swoim majątkiem za zaniedbanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom w przewidzianym terminie sum pobranych.

p. o. Dyrektora Departamentu

Cywiński

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Finansowy
Nr II./1c-69/6/47

Załącznik Nr 4 do ok. M. Sk. Nr 112.
Warszawa, dnia 22 kwietnia 1947 r.

Opłata skarbowa od dokumentów przewozowych.

Do

Przedsiębiorstwa „Państwowa Komunikacja Samochodowa“.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 27, poz 107 z dnia 22 marca 1947 r. ogłoszony został dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Dekretem tym uchylono postanowienia o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, a w ich miejsce wprowadzono z dniem 1 maja br. opłatę skarbową.

W związku z tym Min. Kom. zwraca uwagę Przedsiębiorstwu na postanowienia pkt 10 lit. a) tabeli opłat skarbowych część I i na postanowienia zawarte w tabeli opłat skarbowych część II, przepisy dodatkowe, Nr 29 do 31 w myśl których, bilet taśmowy bagażowy, wystawiony przez PKS, jako dowód stwierdzający otrzymanie rzeczy (bagażu ręcznego) do przewozu, podlega opłacie skarbowej w wysokości 10 zł od każdego biletu bagażowego.

Wobec tego PKS obowiązana jest zaświadczać na bilecie taśmowym bagażowym (§ 21 pkt 20 tymczasowej instrukcji handlowej i finansowej komunikacji autobusowej P. K. S.) i to tak na samym bilecie bagażowym jak i na grzbiecie, pobranie opłaty skarbowej w kwocie zł 10 od każdego biletu bagażowego.

W rozliczeniu ze sprzedanych biletów (ceduł) sporządzanym na wzorze Nr 7 w myśl § 22 tymcz. instrukcji konduktorzy uwidaczniają w rubryce 12a, specjalnie do tego celu zaprowadzonej wysokość opłaty skarbowej, która winna wynikać z pomnożenia ilości wydanych biletów bagażowych przez stawkę 10 zł.

W wykazie rozliczeń sprzedanych biletów, sporządzanym na wzorze Nr 10 (§ 23 pkt 3 instrukcji) kas P. K. S. odnośnej stacji wprowadzi nową rubrykę 6a, zatytułowaną opłata skarbowa. W rubryce tej należy wpisać sumy pobranych opłat skarbowych przez konduktora, a figurujących w rozliczeniu ze sprzedaży biletów na wzorze Nr 7.

Z tak sporządzonych wykazów (wzór Nr 10) Centrala (Dyrekcja) P. K. S. sporządza ogólne zestawienie opłaty skarbowej.

Wyżej wyszczególnione wykazy zastępują rejestr opłat skarbowych.

Przy każdorazowej wpłacie w terminach określonych w art. 4 ust. 5 dekretu należy złożyć osobną deklarację zawierającą dane za jaki okres pobrano opłatę oraz wysokość opłaty.

Jednocześnie Min. Kom. podkreśla, że w myśl art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 16.V.46 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) przewoźnik jako płatnik opłaty skarbowej, odpowiada z mocy samego prawa całkowicie swoim majątkiem za zaniedbanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie pobranych sum.

p. o. Dyrektora Departamentu

Cywiński

Załącznik Nr 5 do ok. M. Sk. Nr 112.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Finansowy

Warszawa, dnia 22 kwietnia 1947 r.

Nr II./1c-69/6/47

Opłata skarbowa od dokumentów przewozowych.

Do

Zarządu Głównego Polskiej Żeglugi na Odrze.

Do

Dyrekcji Żeglugi na Wiśle w Warszawie.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 27, poz. 107 z dnia 22 marca 1947 r. ogłoszony został dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Dekretem tym uchylono postanowienia o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, a w ich miejsce wprowadzono z dniem 1 maja br. opłatę skarbową.

W związku z tym. Min. Kom. zwraca uwagę na postanowienia art. 4 ust. 1 pkt 3 dekretu i pkt 10 lit. a ust. 1 tabeli opłat skarbowych część I oraz Nr 32 tabeli opłat skarbowych część II, przepisy dodatkowe, na podstawie których podlega opłacie list przewozowy (konosament), lub inny tego rodzaju dokument, sporządzony przez wysyłającego, a wręczony przewoźnikowi (przedsiębiorcy przewozowemu) w wysokości 10 zł od każdego arkusza. Za osobne arkusze w sensie przepisów dekretu należy uważać a) właściwe listy przewozowe (konosamenty) b) dodatkowe arkusze (alążek) dla zamieszczenia opisu towaru itp. Za osobne arkusze nie są uważane wtórniki i odpisy listu przewozowego.

Opłatę skarbową należy pobierać i wykazywać w dokumentach przewozowych zapisując ją równocześnie do specjalnego rejestru opłat prowadzonego przez każdą ekspozyturę żeglugi i zawierającego następujące rubryki: 1) Nr kolejny rejestru, 2) Nr listu przewozowego (konosamentu), 3) kwota pobranej opłaty skarbowej, 4) uwagi.

Opłata musi być pobrana wyłącznie w gotówce (art. 6 ust. 1 pkt 3 dekretu).

Dyrekcja winna przekazywać właściwym urzędom skarbowym należne kwoty opłaty skarbowej, przy zachowaniu postanowień art. 4 pkt 5 dekretu o opłacie skarbowej i po dołączeniu specjalnej deklaracji zawierającej dane za jaki okres pobrano opłatę oraz wysokość opłaty.

Jednocześnie Min. Kom. podkreśla, że w myśl art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 16.V.1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) przewoźnik, jako płatnik opłaty skarbowej odpowiada z mocy samego prawa całym swoim majątkiem za zaniedbanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie pobranych sum.

p. o. Dyrektora Departamentu

Cywiński

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Finansowy

Nr II./1c-69/6/47

Załącznik Nr 6 do ok. M. Sk. Nr 112.
Warszawa, dnia 22 kwietnia 1947 r.

Opłata skarbowa od dokumentów przewozowych.

Do

wszystkich Zarządów Kolei Prywatnych pod Przymusowym Zarządem Państwowym.

Ministerstwo Komunikacji podaje do wiadomości i odpowiedniego zastosowania załączony okólnik o opłacie skarbowej od dokumentów przewozowych z tym, że na Zarządach (Dyrekcjach Kolei), jako na płatnikach podatku zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 dekretu z dnia 3. II. 47 r. o opłacie skarbowej, ciąży obowiązek obliczania i pobierania od podatników opłaty skarbowej.

Opłatę skarbową pobiera się od listów przewozowych i innych dokumentów stwierdzających, że przewoźnik otrzymał rzecz do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp). Pobór opłaty skarbowej winien nastąpić wyłącznie w gotówce art. 6 ust. 1 pkt 3 dekretu.

Zarząd kolei winien obliczać i przekazywać właściwym władzom należne od kolei kwoty z tytułu pobranej opłaty skarbowej w sposób stosowany dotychczas przy obliczaniu w przekazywaniu należności z tytułu opłat stemplowych, przy zachowaniu postanowień art. 4 pkt 5 dekretu o opłacie skarbowej. Przy każdorazowej wpłacie należy złożyć deklarację zawierającą dane za jaki okres pobrano opłatę oraz wysokość opłaty.

Jednocześnie Min. Kom. podkreśla, że w myśl art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 16.V.46 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) przewoźnik, jako płatnik opłaty skarbowej, odpowiada z mocy danego prawa całym swoim majątkiem za zaniedbanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewypłacenie właściwym władzom we właściwym terminie pobranych sum.

p. o. Dyrektora Departamentu

Cywiński

GENERALNY INSPEKTORAT PORTÓW I ŻEGLUGI

Załącznik Nr 7 do ok. M. Sk Nr 112.
Warszawa, dnia 22 kwietnia 1947 r.

w sprawie: opłat skarbowych.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 maja 1947 r. dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107) Ministerstwo Żeglugi zwraca uwagę na obowiązek, wynikający z art. 4 ust. 1 pkt 3 cytowanego dekretu, obliczania i pobierania opłaty skarbowej:

1) od listów przewozowych i innych dokumentów stwierdzających otrzymanie rzeczy do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp.),

2) od wydawanych biletów lub kwitów zadatkowych, uprawniających do jazdy statkiem morskim.

Wedle Tabeli opłat skarbowych Część I poz. 10 „Przewóz“ należy pobierać:

a) przy przesyłkach niekolejowych od każdego arkusza listu przewozowego lub innego tego rodzaju dokumentu sporządzonego przez wysyłającego, a wręczonego przewoźnikowi (przedsiębiorcy przewozowemu) opłatę skarbową w wysokości 10 zł;

b) przy przewozie osób od biletu lub innego dokumentu uprawniającego do jazdy statkiem morskim lub powietrznym, wystawionego przez przedsiębiorcę okręgowego, mającego w Polsce siedzibę lub działającego przez swe przedstawicielstwo (pełnomocnika lub komisanta), a wręczonego bądź w Polsce, bądź zagranicą osobie w Polsce zamieszkałej, od sumy wynagrodzenia za przewóz statkiem i za inne jeszcze ewentualne świadczenia, do których przed-

siębiorca się zobowiązał (żywienie itp) w wysokości 1%.

Zwraca się uwagę na postanowienia zawarte w Cz. II Tabeli opłat skarbowych Przepisy dodatkowe Nr 29 — 31.

Do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Żeglugi w sprawie wydania przepisów co do sposobu pobierania, zaświadczania i prowadzenia rejestru opłat skarbowych — Ministerstwo Żeglugi zarządza założenie i prowadzenie rejestru opłat skarbowych, zawierającego następujące rubryki:

1) numer kolejny rejestru,
2) numer listu przewozowego lub numer i seria biletu pasażerskiego,
3) wynagrodzenie za przewóz ze świadczeniami ubocznymi (razem z wyżywieniem na statku),
4) stopa procentowa podatku, wzgl. stawka opłaty,
5) pobrany podatek wzgl opłata,
6) uwagi.

W razie, gdy przedsiębiorstwo prowadzi osobno ewidencję listów przewozowych, wówczas dopuszczalnym jest wpisanie do rejestru pod jedną pozycją zbiorową wszystkich listów przewozowych z danego okresu sprawozdawczego.

Sposób zaświadczenia pobranej opłaty podaje art. 4 ust. 2 dekretu. Pobór podatku przez płatnika może nastąpić wyłącznie w gotówce (art. 6 ust. 1 pkt 3 dekretu).

Termin wpłacania podatku na rachunek właściwego urzędu skarbowego podaje art. 4 ust. 1 pkt 5 dekretu.

Przy wpłacaniu podatku należy złożyć osobną deklarację co do wysokości i okresu pobranych kwot tytułem opłaty skarbowej.

Przepisy § 130 ust. 1 — 3 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 99 z 1932 r. poz. 842) należy aż do wydania rozporządzenia wykonawczego odpowiednio stosować.

Ministerstwo Żeglugi zwraca uwagę na postanowienia art. 9 dekretu z dnia 11 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) w przedmiocie odpowiedzialności płatników z samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

Wicedyrektor

Mgr P. Nowodworski

Otrzymują:

1) „Gdynia-Ameryka Linie Żeglugowe" S. A. w Gdyni
2) Przedsiębiorstwo „C. Hartwig" S. A. w Warszawie
3) Przedsiębiorstwo „Baltica" Sp. z o. o. w Gdyni
4) Przedsiębiorstwo „Deo Gloria" Sp. z o. o. w Gdyni

GENERALNY INSPEKTORAT PORTÓW I ŻEGLUGI

Załącznik Nr 8 do ok. M. Sk. Nr 112
Warszawa, dnia 23 kwietnia 1947 r.

G. I. P. i Ż./0-26/4029/47

w sprawie: podatku od nabycia praw majątkowych.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 maja 1947 r. dekretów z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106 i 107) Ministerstwo Żeglugi zarządza do czasu wydania rozporządzeń wykonawczych do podanych wyżej dekretów co następuje:

1. pobór opłat skarbowych od podań i świadectw (art. 1 dekretu o opłacie skarbowej oraz Tabeli opłat skarbowych Cz. I poz. 1 i 2) następuje w nowo-ustalonych wysokościach (Tabela opłat skarbowych Cz. I i II) z uwzględnieniem nowego zakresu zwolnień (Tabela opłat skarbowych Cz. II Nr przep. dod. 5—14).

   Ministerstwo Żeglugi zwraca uwagę, że zwolnienie urzędów państwowych od opłat gospodarczych, zawarte w art. 141 ust. 1 pkt 13 u. o. s. (Dz. U. R. P. Nr 99/32 r. poz. 842) nie zostało przez dekret o opłacie skarbowej przyjęte.

2. W myśl art. 17 ust. 1 pkt 6 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych ciąży na

urzędnikach państwowych obowiązek obliczania i pobierania podatku od umów zawartych w imieniu państwa w zakresie obowiązków służbowych tych urzędnków bez udziału notariusza lub sądu.

3. Do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Żeglugi w sprawie wydania przepisów co do sposobu pobierania, zaświadczania i prowadzenia rejestru podatku od nabycia praw majątkowych, Ministerstwo Żeglugi zarządza, aby wymienieni wyżej w p. 2 urzędnicy państwowi jako płatnicy podatku założyli i prowadzili rejestry podatku zawierające następujące rubryki:

1) pozycja bieżąca,

2) imiona i nazwiska podatników oraz ich adresy,

3) data nabycia prawa i numer akt sprawy,

4) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku, tj. określenie prawa majątkowego),

5) wartość prawa majątkowego,

6) stopa procentowa podatku,

7) suma podatku,

8) podstawa niepobrania podatku,

9) uwagi.

W rubryce 9 należy podać sposób obliczenia wartości prawa majątkowego. Sposób zaświadczenia podaje art. 17 ust. 2 cytowanego dekretu. Pobór podatku przez płatnika może nastąpić wyłącznie w gotówce (art. 18 dekretu).

Terminy wpłacania podatku na rachunek właściwego urzędu skarbowego podaje art. 18 dekretu.

Płatnicy przy wpłacaniu podatku składają odrębną deklarację co do wysokości i okresu pobranych kwot tytułem podatku.

4. Ministerstwo Żeglugi zwraca uwagę na postanowienia art. 9 dekretu z dnia 11 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) w przedmiocie odpowiedzialności płatników z samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

Wicedyrektor

Mgr. P. Nowodworski

Otrzymują:

1) Główny Urząd Morski we Wrzeszczu,

2) Urząd Morski w Szczecinie,

3) Biuro Odbudowy Portów w Gdańsku,

4) Biuro Odbudowy Portów w Szczecinie,

5) Państwowa Szkoła Morska.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Ministerstwo Skarbu

Nr D. V.3390/4/47

Załącznik Nr 9 do ok. M. Sk. Nr 112.
Warszawa, dnia 25 kwietnia 1947 r.

Do
Ministerstwa Administracji Publicznej.
Do
Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 maja 1947 r. dekretów z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. P. Nr 27, poz. 106 i 107) których wykonanie na podstawie art. 25 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i art. 12 dekretu o opłacie skarbowej poruczone zostało Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami — Ministerstwo Skarbu uprasza Ministerstwo Administracji Publicznej, Ministerstwo Ziem Odzyskanych o bezzwłoczne wydanie w swym zakresie działania podległym władzom i urzędom stosownych zarządzeń celem ścisłego i należytego wykonania obu dekretów, a tym samym zapewnienia Skarbowi Państwa preliminowanych należnych wpływów podatkowych zgodnie z postanowieniami obu dekretów, a w szczególności w sprawach:

1. poboru opłat skarbowych od podań i świadectw (art. 1 dekretu o opłacie skarbowej oraz Tabeli opłat skarbowych Cz. I, poz. 1 i 2) w nowoustalonych wysokościach z uwzględnieniem nowego zakresu zwolnień (Tabela opłat skarbowych Cz. II, Nr. przep. dod. 5 — 14);

   Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że zwolnienie od opłat w sprawach gospodarczych urzędów państwowych zawarte w art. 141 ust. 1 pkt. 13 u. o. s. nie zostało przez dekret o opłacie skarbowej przejęte,

2. poboru podatku od nabycia praw majątkowych przez:

   a) poborców w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (art. 17 ust. 1 pkt. 4 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych);

   b) urzędników państwowych lub samorządowych — od umów zawartych bez udziału notariusza lub sądu w imieniu państwa lub samorządu w zakresie ich obowiązków służbowych (art. 17 ust. 1 pkt. 6 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych);

   Ministerstwo Skarbu zauważa, że przepis art. 17 ust. 1 pkt. 6 dekretu odnosi się także do umów zawartych w imieniu Państwa przez przedsiębiorstwa państwowe niezależnie od tego, czy posiadają one odrębną osobowość prawną, jako też do umów, które zawiera urząd państwowy, jako zarządca majątku niepaństwowego. Powyższe ma również zastosowanie do samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstw samorządowych;

   c) urzędników powołanych do wykonywania orzeczeń i aktów administracyjnych — od orzeczeń i aktów administracyjnych stanowiących tytuł nabycia praw majątkowych (art. 17 ust. 1 pkt 7 cytowanego dekretu).

3. Do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych na podstawie delegacji zawartej w art. 17 ust. 3 cytowanego dekretu w sprawie wydania przepisów co do sposobu pobierania, zaświadczania i prowadzenia rejestru podatku od nabycia praw majątkowych — Ministerstwo Skarbu prosi, aby wymienieni pod 2 a-c płatnicy założyli i prowadzili rejestry podatkowe zawierające następujące rubryki:

   1) pozycja bieżąca,
   2) imiona i nazwiska podatników oraz ich adresy,
   3) data nabycia prawa i numer akt sprawy,
   4) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku tj. określenie prawa majątkowego),
   5) wartość prawa majątkowego,
   6) stopa procentowa podatku,
   7) suma podatku,
   8) podstawa niepobrania podatku,
   9) uwagi.

   W rubryce 9 należy podać sposób obliczenia wartości prawa majątkowego.

   Sposób zaświadczenia podaje art. 17 ust. 2 cytowanego dekretu.

   Pobór podatku przez płatnika może nastąpić wyłącznie w gotówce (art. 18 dekretu).

   Terminy wpłacania podatku na rachunek właściwego urzędu skarbowego podaje art. 18 dekretu.

   Płatnicy przy wpłaceniu podatku składają odrębną deklarację co do wysokości i okresu pobranych kwot tytułem:

   a) podatku od nabycia praw majątkowych od przejścia własności nieruchomej,

   b) podatku od nabycia praw majątkowych z innych tytułów.

4. Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na postanowienia art. 9 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) w przedmiocie odpowiedzialności płatników z samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

5. Jednocześnie Ministerstwo Skarbu prosi o przypomnienie urzędom stanu cywilnego o obowiązkach wynikających z art. 4 ust. 4, art. 6 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 7 pkt. 1 dekretu o opłacie skarbowej.

6. Ministerstwo Skarbu uprasza o przesłanie odpisu wydanych w tym przedmiocie zarządzeń.

Podsekretarz stanu

(T. Dietrich)

MINISTERSTWO SKARBU

Załącznik Nr 10 do ok. M. Sk. Nr 112.

Warszawa, dnia 21 kwietnia 1947 r.

Nr D. V. 3390/4/47

Do

Prezydium Rady Ministrów, Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Oświaty, Ministerstwa Kultury i Sztuki, Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministerstwa Leśnictwa, Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Ministerstwa Aprowizacji, Ministerstwa Odbudowy, Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, Ministerstwa Zdrowia, Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 maja 1947 r. dekretów z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106 i 107), których wykonanie na podstawie art. 25 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i art. 12 dekretu o opłacie skarbowej poruczone zostało Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami — Ministerstwo Skarbu uprasza o bezzwłoczne wydanie w swym zakresie działania podległym władzom i urzędom stosownych zarządzeń celem ścisłego i należytego wykonania obu dekretów, a tym samym zapewnienia Skarbowi Państwa preliminowanych należnych wpływów podatkowych zgodnie z postanowieniami obu dekretów, a w szczególności w sprawach:

1. poboru opłat skarbowych od podań i świadectw (art. 1 dekretu o opłacie skarbowej oraz Tabeli opłat skarbowych Cz. I, poz. 1 i 2 w nowoustalonych wysokościach z uwzględnieniem nowego zakresu zwolnień (Tabela opłat skarbowych Cz. II, Nr przep. dod. 5—14);

   Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że zwolnienie od opłat w sprawach gospodarczych urzędów państwowych zawarte w art. 141 ust. 1 pkt. 13 u. o. s. nie zostało przez dekret o opłacie skarbowej przejęte;

2. poboru podatku od nabycia praw majątkowych przez urzędników państwowych lub samorządowych — od umów zawartych bez udziału notariusza lub sądu w imieniu państwa lub samorządu w zakresie ich obowiązków służbowych (art. 17 ust. 1 pkt. 6 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych).

   Ministerstwo Skarbu zauważa, że przepis art. 17 ust. 1 pkt 6 dekretu odnosi się także do umów zawartych w imieniu Państwa przez przedsiębiorstwa państwowe niezależnie od tego, czy posiadają one odrębną osobowość prawną, jako też do umów, które zawiera urząd państwowy, jako zarządca majątku niepaństwowego.

3. Do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami na podstawie delegacji zawartej w art. 17 ust. 3 cytowanego dekretu w sprawie wydania przepisów co do sposobu pobierania, zaświadczenia i prowadzenia rejestru podatku od nabycia praw majątkowych Ministerstwo Skarbu prosi, aby wymienieni pod 2 płatnicy założyli i prowadzili rejestry podatkowe zawierające następujące rubryki:

1) pozycja bieżąca,

2) imiona i nazwiska podatników oraz ich adresy,

3) data nabycia prawa i numer akt sprawy,

4) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku tj. określenie prawa majątkowego),

5) wartość prawa majątkowego,

6) stopa procentowa podatku,

7) suma podatku,

8) podstawa niepobrania podatku,

9) uwagi.

W rubryce 9 należy podać sposób obliczenia wartości prawa majątkowego.

Sposób zaświadczenia podaje art. 17 ust. 2 cytowanego dekretu.

Pobór podatku przez płatnika może nastąpić wyłącznie w gotówce (art. 18 dekretu).

Terminy wpłacania podatku na rachunek właściwego urzędu skarbowego podaje art. 18 dekretu.

Płatnicy przy wpłaceniu podatku składają odrębną deklarację co do wysokości i okresu pobranych kwot tytułem podatku od nabycia praw majątkowych.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na postanowienia art. 9 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) w przedmiocie odpowiedzialności płatników z samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczania i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

Ministerstwo Skarbu uprasza o przesłanie odpisu wydanych w tym przedmiocie zarządzeń.

Podsekretarz Stanu

T. Dietrich

182.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1947 r. L.D. V. 7454/3/47 (Nr 145).

w sprawie płatności akcyzy od piwa.

Do

izb skarbowych, urzędów akcyzowych i rejonów kontroli akcyzowej.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że akcyza od piwa uiszczana jest nadal przez browary w terminie, określonym w art. 7 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 14, poz. 103), a władze akcyzowe tolerują ten stan rzeczy z uwagi na brzmienie § 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886), który to przepis rzekomo zachował w myśl art. 129 Prawa Akcyzowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122) swą moc obowiązującą.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepis § 21 cytowanego wyżej rozporządzenia stracił swą moc obowiązującą w myśl art. 129 Prawa Akcyzowego, jako sprzeczny z przepisami tego Prawa, zaś akcyzę od piwa należy uiszczać w terminie określonym w art. 20 Prawa Akcyzowego.

Za Dyrektora Departamentu

B. Litwa

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o zaginięciu 200 blankietów pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu w Urzędzie Skarbowym w Trzciance zaginęło 200 blankietów pokwitowań i dowodów wpłat oznaczonych Nr Nr 75951 do 76150 Min. Skarbu Nr 797/Kas wzór 4 do § 16 przepisów dla kas skarbowych.

Zagubione pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu znaczka legitymacyjnego.

Ministerstwo Skarbu unieważnia znaczek legitymacyjny Nr 685 z napisem „Ochrona Skarbowa", skradziony rewidentowi skarbowemu Brygady Ochrony Skarbowej w Słupsku.

Cena numeru niniejszego zł 160.—

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.
Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.
Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi.
Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Druk. „AUTOMA", Warszawa, ul. Wileńska 7.